PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 7 (198) APRILIE 1967 Anul XX



PAG. 2-3: HOCHEI PE GHEAȚĂ

CAMPIONATUL MONDIAL ÎN IMAGINI



DINAMO-PETROLUL 1-0

HAIDU «ascunde» mingea. PAHONȚU (prim plan) și IUHAS sînt derutați

(Foto: P. ROMOȘAN)

FOTBAL

RAPID LIDER

NUNWEILLER III

TREPTELE HANDBALULUI FEMININ TIMIȘOREAN

BASCHET

ANDREI FOLBERT

MIHAI NEDEFF

CAMPIONATUL MONDIAL

Echipa de hochei a U.R.S.S. cîştigătoare pentru a cincea oară consecutiv a titlului de campioană mondială.



După ultimul meci, U.R.S.S.-Cehoslovacia, al campionatului mondial, încheiat, după cum ştiţi, cu rezultatul de 4-2 în favoarea echipei campioane mondiale **Bill Bozak**, antrenorul formaţiei Canadei, mi-a declarat într-un interviu pe care l-a acordat la Stadthalle: **«Am greşit din nou socotelile. Echipa noastră, cu toate întăririle pe care i le-am adus, a capotat, aş putea spune, lamentabil. Sovieticii sînt foarte buni şi nu numai ei. Din 1961, de la campionatele mondiale de la Lausanne, noi, canadienii, am pierdut întîietatea în hocheiul amator. Speram să putem reveni pe primul plan al acestei întreceri măcar acum, la Viena, dar nu s-a putut. De ce? Cauzele sînt multiple şi nu este cazul să le trec în revistă. Principalul este că am reuşit să le descoperim şi poate la anul, la Grenoble, să revenim cu mult aşteptata reabilitare».**

Dacă la Grenoble canadienii se vor reabilita sau nu, rămîne de văzut. Cert este un lucru. La Viena, pentru această reabilitare, canadienii au muncit din răsputeri. În parte au renunţat chiar la sistemul deficitar al jocului individual; la obstrucţiile care, de regulă, la celelalte campionate, le atrăgeau, chiar mai multor jucători deodată, zeci şi zeci de minute de meditaţie pe banca penalizaţilor. Numai astfel se explică rezultatul strîns (la un pas de a constitui lovitura de teatru a campionatului) cu echipa sovietică (1-2) şi acel 1-1 reuşit în faţa reprezentativei Cehoslovaciei. Faţă de ultimele campionate, după cum ne-au declarat mulţi dintre observatorii fideli ai acestor întreceri, canadienii s-au arătat în progres şi tot în progres s-au prezentat şi suedezii şi finlandezii şi chiar echipa S.U.A. Singurii care au manifestat o oarecare stagnare de formă au fost jucătorii cehoslovaci. Despre aceştia, ca de altfel şi despre echipele R.D. Germane şi R.F. a Germaniei, nu vom vorbi, întrucît, restul rîndurilor socotim oportun să le dedicăm unui antrenor care a reuşit marea performanţă de a aduce echipa pe care o pregăteşte pentru a cincea oară consecutiv pe podiumul învingătorilor. Este vorba de **Anatoli Tarasov**.

CANADIENII AU ÎNCERCAT REABILITAREA, DAR SOVIETICII AU FOST DIN NOU CEI MAI BUNI

Fost jucător de hochei în urmă cu două decenii, Tarasov are în prezent 48 de ani. Cu părul cărunt, tatăl a două fete... majore, Anatoli Tarasov este socotit ca unul dintre cei mai mari specialişti ai hocheiului mondial. Pasiunea sa pentru hochei l-a determinat să scrie nu mai puţin de 18 cărţi de specialitate.

După jocul U.R.S.S.-R.F.G., încheiat cu scorul sever de 16-1, am avut prilejul să stau de vorbă cu acest experimentat antrenor. L-am întrebat dacă socoteşte echipa sa mai bine pregătită decît la ediţia de anul trecut a campionatului mondial. Răspunsul mi-a fost dat prin două proverbe: **«Toamna se numără bobocii»** şi **«Să nu lauzi ziua înaintea nopţii. După jocurile finale vor fi toate clare»** — a încheiat Tarasov. Mi-a vorbit apoi de echipele pe care le socoteşte drept cele mai periculoase. **«Echipele Suediei, Canadei şi Cehoslovaciei ne vor da cel mai mult de lucru** (n.n. — jocurile cu Canada — 2-1 — şi Cehoslovacia — 4-2 — au demonstrat din plin cît de bine îşi cunoştea Tarasov adversarii). **Sînt trei echipe cu stiluri de joc diferite şi în faţa fiecăreia va trebui să adopt o altă tactică** (n.n. — aşa a şi procedat). **Antrenorul trebuie să fie întocmai unui croitor. Să măsoare de trei ori înainte de a tăia o dată».** L-am întrebat apoi pe Tarasov dacă nu găseşte oportună o întîlnire între reprezentativa U.R.S.S. şi o echipă canadiană profesionistă. **«Noi am propus de multă vreme o întîlnire a selecţionatei sovietice cu clubul profesionist N.H.L., dar în afară de vorbe, ca de pildă că între echipa lor şi a noastră ar fi o diferenţă de 15 goluri, bineînţeles, în favoarea lor, propunerii noastre nu i s-a dat curs. Eu găsesc însă că merită să fie organizată o asemenea întîlnire. Din această confruntare ambele echipe şi chiar hocheiul internaţional ar avea numai de cîştigat.»**

U.R.S.S. — Suedia: 9—1. Suedezii, în panică, încearcă să stăvilească pătrunderea lui Alexandrov.



Aspect din meciul surpriză: Finlanda—Cehoslovacia (3—1). Masikämmen (6) va şuta spre poartă, cu toată opoziţia lui Jirik (16).



DE HOCHEI - VIENA 1967

COMENTAT DE TRIMISUL NOSTRU G. ȘTEFĂNESCU



Modificări în clasamentul grupei. România a fost trecută pe locul II.

JOCUL SLAB AL APĂRĂRII NE-A DUS PE LOCUL II

Albert Hillinger, unul dintre comentatorii, specialiști în hochei, ai marelui ziar vienez EXPRES sublinia într-un articol al său: «România, Polonia și Ungaria au demonstrat la actualele campionate mondiale un progres evident și explicația trebuie căutată în jocul lor realist. Aceste trei formații și, în special România și Polonia și-au însușit tehnica de patinaj canadiană, pe care au adaptat-o la sistemul de joc combinativ, al cehoslovacilor. Astăzi, Polonia și România ne sînt net superioare. Noi, care am avut cîndva un cuvînt de spus în lupta celor mai bune formații din lume, am ajuns să fim o «necunoscută» în grupa B. Am adoptat sistemul de joc canadian, fără ca jucătorii noștri să fie pregătiți, din punct de vedere tehnic, ca să poată face față acestui sistem pretențios».

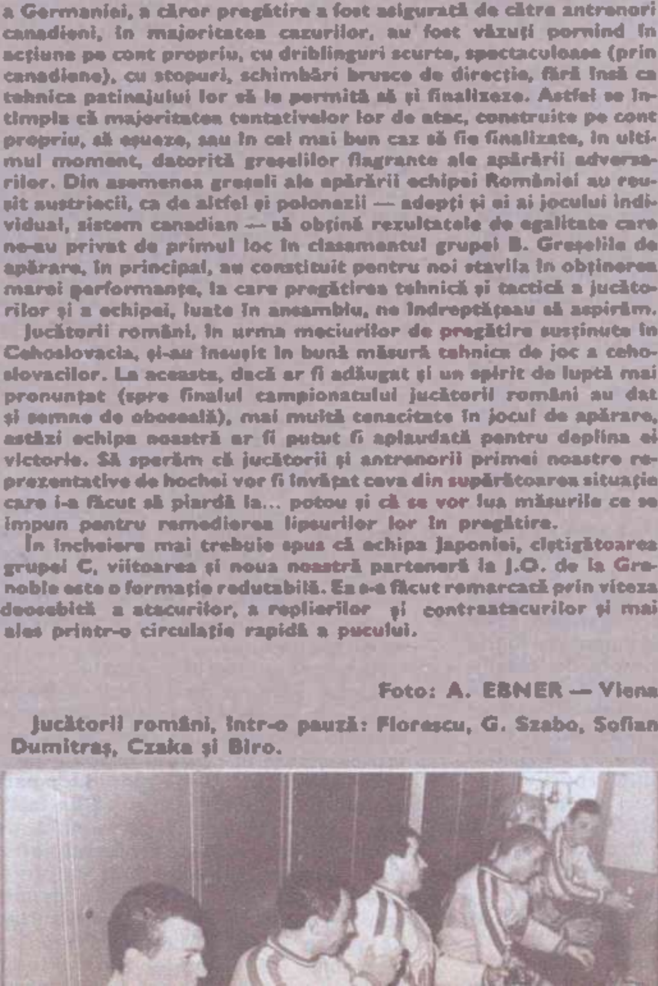
Observația lui Albert Hillinger este justă. Justețea ei am verificat-o urmărind cu atenție tehnica de joc a fiecărei formații din grupele A și B ale recentului încheiat campionat de la Viena. Astfel, jucătorii echipelor Italiei, Franței și Republicii Federale a Germaniei, a căror pregătire a fost asigurată de către antrenori canadieni, în majoritatea cazurilor, au fost văzuți pornind în acțiune pe cont propriu, cu driblinguri scurte, spectaculoase (prin canadiene), cu stopuri, schimbări bruște de direcție, fără însă ca tehnica patinajului lor să le permită să și finalizeze. Astfel se întîmplă că majoritatea tentativelor lor de atac, construite pe cont propriu, să eșueze, sau în cel mai bun caz să fie finalizate, în ultimul moment, datorită greșelilor flagrante ale apărării adversarilor. Din asemenea greșeli ale apărării echipei României au reușit austriecii, ca de altfel și polonezii — adepți și ei ai jocului individual, sistem canadian — să obțină rezultatele de egalitate care ne-au privat de primul loc în clasamentul grupei B. Greșelile de apărare, în principal, au constituit pentru noi stavila în obținerea marei performanțe, la care pregătirea tehnică și tactică a jucătorilor și a echipei, luate în ansamblu, ne îndreptățeau să aspirăm.

Jucătorii români, în urma meciurilor de pregătire susținute în Cehoslovacia, și-au însușit în bună măsură tehnica de joc a cehoslovacilor. La aceasta, dacă ar fi adăugat și un spirit de luptă mai pronunțat (spre finalul campionatului jucătorii români au dat și semne de oboseală), mai multă tenacitate în jocul de apărare, astăzi echipa noastră ar fi putut fi aplaudată pentru deplina ei victorie. Să sperăm că jucătorii și antrenorii primei noastre reprezentative de hochei vor fi învățat ceva din supărătoarea situație care i-a făcut să piardă la... potou și că se vor lua măsurile ce se impun pentru remedierea lipsurilor lor în pregătire.

În încheiere mai trebuie spus că echipa Japoniei, cîștigătoarea grupei C, viitoarea și noua noastră parteneră la J.O. de la Grenoble este o formație redutabilă. Ea s-a făcut remarcată prin viteza deosebită a atacurilor, a replierilor și contraatacurilor și mai ales printr-o circulație rapidă a pucului.

Foto: A. EBNER — Viena

Jucătorii români, într-o pauză: Florescu, G. Szabo, Sofian, Dumitraș, Czaka și Biro.





1. Echipa României alături de unul dintre antrenorii ei: I. Tiron.
2. Florescu (17) a înscris cel de-al patrulea gol în poarta austriecilor. A fost momentul cînd încă nu se întrezărea egalarea.
3. La sfîrșitul meciului România—Norvegia (3—2).
4. România—Polonia 3—3, într-un meci în care polonezii ne-au egalat în ultimele secunde.

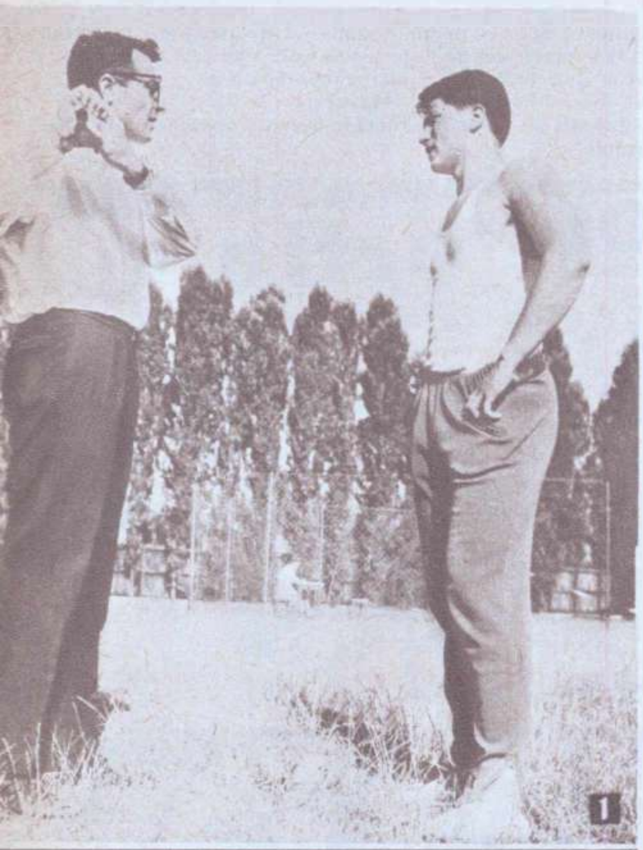




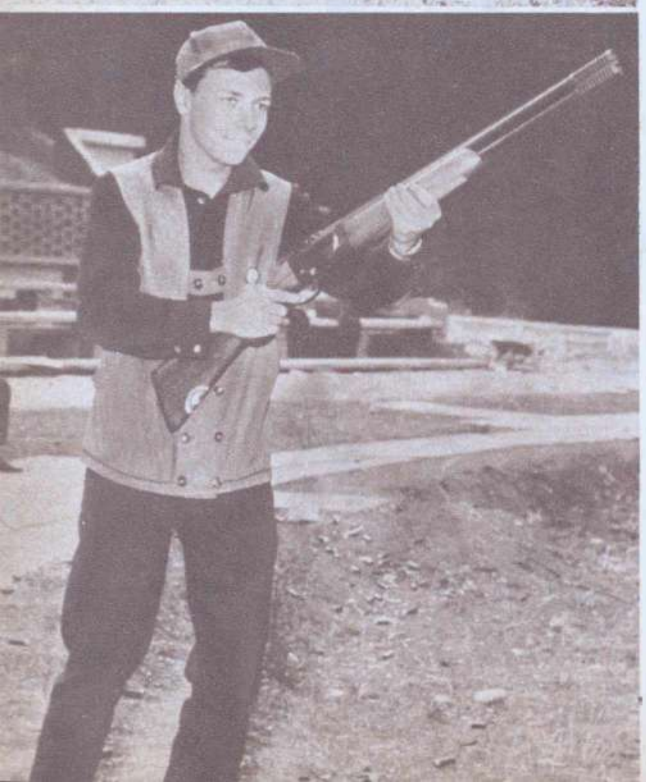


POPAS LA ŞCOALA SPORTIVĂ DE ELEVI NR. 1 - BUCUREŞTI

Pe urmele unei idei...



1



Este ştiut că sportul de performanţă românesc şi-a înscris de-a lungul ultimelor două decenii numele la nivelul cel mai înalt în unele discipline: atletism, bob, box, caiac-canoe, handbal, lupte, popice, scrimă, şah, tenis de masă, tir, volei. Medalii de aur, de argint şi de bronz, cucerite la ediţiile Jocurilor Olimpice, ale campionatelor mondiale şi europene, ale cupelor campionilor europeni.

Dar la fel de bine cunoaştem că între purtătorii cununilor de lauri şi media valorică a celorlalţi sportivi este un decalaj, în unele cazuri, mult prea mare.

Această realitate a impus găsirea unei soluţii pentru înlăturarea decalajului.

Şi soluţia — aşa cum s-a afirmat în urmă cu peste un deceniu — a fost găsită. Materializarea ei: şcolile sportive de elevi.

Menirea acestor şcoli sportive de elevi? PERFORMANŢA.

A fost o idee, trebuie să recunoaştem, cu atît mai mult cu cît ne menţinem convingerea că atunci cînd toţi elevii din ţară (de ordinul milioanelor, încadraţi în circa 15 000 de şcoli) vor şti să alerge, să sară şi să arunce, atunci edificiul sportului de performanţă românesc va cuceri pe fronturi tot mai largi cotele înalte, accesibile azi unui număr relativ scăzut de sportivi.

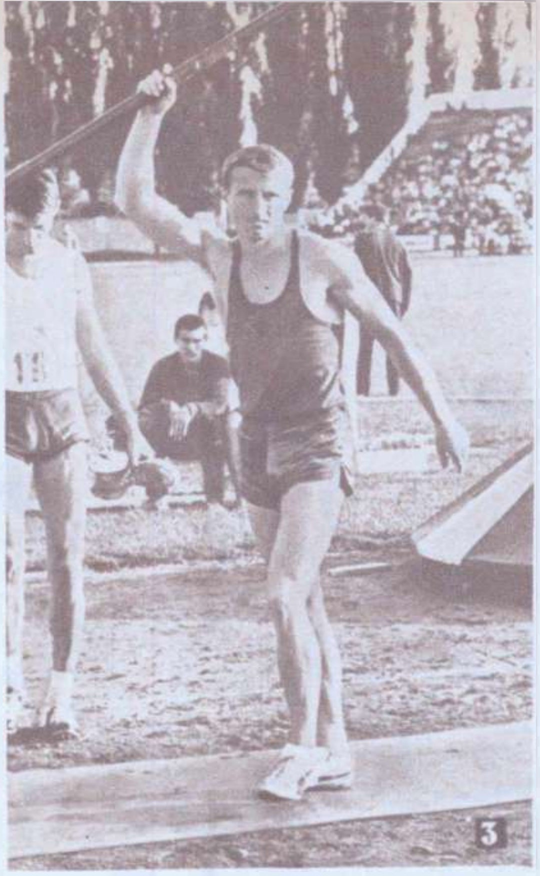
Din nefericire însă, pare-se, această idee nu dă încă 100% rezultatele scontate. Ca, de altfel, nici cluburile studenţeşti recent create. Explicaţia este cît se poate de simplă: în şcoli — în linii mari — sportul nu are banca sa, nu este pretutindeni băgat în seamă. Pregătirea atletică a majorităţii celor admişi în învăţămîntul superior e foarte departe chiar de normele de clasificare ale categoriei a III-a. Această realitate este cunoscută de Ministerul Învăţămîntului, care îndrumă şi controlează şcolile sportive de elevi. Din această cauză, şcolile sportive de elevi, vrînd-nevrînd, au început să se ocupe pe lîngă PERFORMANŢĂ şi de ALFABETIZAREA celor... selecţionaţi. Dar de alfabetizarea sportivă a celor neselecţionaţi oare cine urmează să se ocupe? Întrebarea se impune cu atît mai mult cu cît toată lumea este de acord astăzi că educaţia fizică, atletismul, nataţia, gimnastica şi jocurile — figurînd în programa tribuţie la întărirea sănătăţii (nu toţi elevii trebuie să fie performeri în sport, dar e necesar ca fiecare să aibă o sănătate de fier!). Şi iată-i pe profesorii de educaţie fizică, încadraţi la şcolile sportive de elevi, cutreierînd lăcaşurile de cultură elementare şi medii pentru găsirea elementelor de perspectivă. De cele mai multe ori, selecţia cuprinde procente insuficiente. Cei mai rapizi, mai îndemînatici, sînt fotbaliştii şi handbaliştii. Ei fac obiectul selecţiei. Ceilalţi, care din diferite motive nu s-au împrietenit cu aceste jocuri, stau şi privesc. Nu trebuie uitat: dintr-un atlet mediocru poţi deveni mult mai uşor un foarte bun handbalist, fotbalist, voleibalist, dar dintr-un jucător mediocru — niciodată un excelent atlet!

Faţă de aceste impedimente, profesorii din cadrul şcolilor sportive se vedeau în situaţia de a nu-şi justifica salariile. Le-au fost date norme. Fiecare să aibă în pregătire un minim de sportivi. CANTITATEA a fost satisfăcută. Dar norme pentru CALITATE nu au fost stabilite (poate şi din pricină că era cunoscut faptul că şcolile sportive de elevi au sarcina să se ocupe şi de... iniţiere). Desigur, aceste împrejurări nu pot constitui nici un moment scuze în cazul unor selecţii greşite, al dezinteresului şi nepriceperii în pregătirea celor care, avînd calităţi, ţintesc, ca un frumos ideal de tinereţe, performanţa înaltă. Şi, înainte de a poposi la Şcoala Sportivă de Elevi nr. 1 din Capitală, să mai facem o precizare: forurile de resort nu au reuşit încă să găsească cele mai eficace mijloace de stimulare a profesorilor merituoşi, precum şi forme de tragere la răspundere a celor care nu-şi fac datoria.

Şi, acum, popasul nostru!

Şcoala Sportivă de Elevi nr. 1 Bucureşti (n.b. — nr. 1 exprimă ordinea în ierarhia cronologică a celor 53 de unităţi existente în prezent în toată ţara; în ierarhia valorică, pe primul loc este situată Ş.S.E. nr. 2, tot din Capitală). Anul 1967: 12 secţii pe ramură de sport, 115 grupe, 31 de profesori-antrenori cu normă întreagă şi 21 cu jumătate de normă. Cîteva date despre «producţia» acestei şcoli (toţi sportivi de prima mînă). Atletism: Gheorghe Costache, Petre Astafei, Şerban Ioan, Victor Caramihai, Aurel Stamatescu,

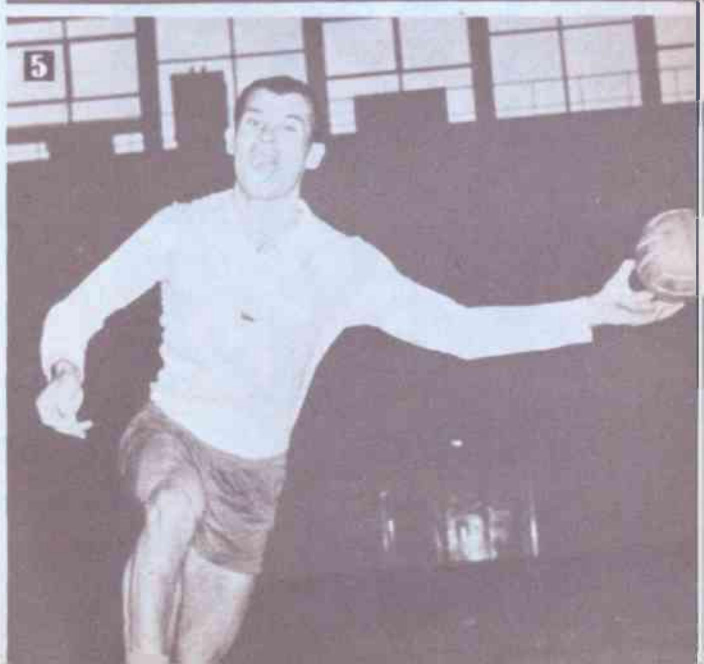
1. Profesorul - antrenor Constantin Spiridon împreună cu cel mai bun elev al său, Gheorghe Costache, recordmanul țării la aruncarea ciocanului (66,10 m).
2. Gheorghe Sencovici, component al echipei de skeet a României, medaliată cu argint la compionatele europene de juniori din 1965.
3. Petre Astafei (fost elev al prof.-antr. Dumitru Gîrleanu), campionul și recordmanul României la săritura cu prăjina (4,82 m).
4. Dorina Marian-Suliman (fostă elevă a prof.-antr. Stela Rusu), componentă a echipei naționale de baschet.
5. Gheorghe Goran, titular al «7»-ului României (tineret).



3



4



5

don, Dumitru Gîrleanu, Radu Voiciloiu, Gheorghe Stănescu. Baschet: **Dorina Marian-Suliman, Ion Antonescu, Ion Czel, Sergiu Molin, Dinu Haneș. Prof.-antr.: Stela Russu.** Ciclism: **Radu Calagiu, Alexandru Sofronie, Ștefan Cernea. Prof.-antr.: Mircea Mihăilescu.** Gimnastică: **Aurelia Holub. Prof.-antr.: Lea Harko.** Handbal: **Gheorghe Goran, Mihai Marinescu, George Anghel, Steliana Papa, Constanța Ilie, Iuliana Nedelcu, Paula Anghel. Prof.-antr.: Iosefina Ștefănescu, Valeriu Cogîltan.** Canotaj academic: **Mariana Limpede, Stela Tudor, Rădița Răducanu, Pompiliu și Viorel Giurgiu, Gheorghe Fusariu, Ioan Stancu. Prof.-antr.: Angela Păunescu, Gheorghe Rifelt, Victor Mociani.** Polo: **Gheorghe Sandu, Radu Lazăr, Gheorghe Zamfirescu. Prof.-antr.: Vladimir Agarici.** Sărituri: **Marilena Pop, Gabriela și Rodica Popescu. Prof.-antr.: Emilia Negulescu.** Natație: **Vladimir Moraru. Prof.-antr.: Gheorghe Dimeca.** Tir: **Gheorghe Sencovici, Bogdan Marinescu. Prof.-antr.: Ion Lovinescu.** Volei: **Vasile Paraschiv, Gheorghe Bivol, Virgil Dițescu, Cornel Duțică, Maria Penciulescu, Sergiu Cătălin, Gheorghe Sufanu, Ion Cristiani, Tudor State. Prof.-antr.: Pavel Brașoveanu, Ion Săvulescu.**

În 1966, Ș.S.E. nr. 1 a obținut 11 titluri de campioni (din cele 107 care au revenit unui număr de 16 școli sportive — din totalul de 53!): atletism (3), ciclism (1), canotaj academic (3), natație-sărituri (2), tir (2). De menționat că înaintea ei s-au clasat Ș.S.E. nr. 2 (37 de titluri) și Ș.S.E. Reșița (2 — atletism, 28 — natație).

Întrebîndu-l pe directorul Ș.S.E. nr. 1, prof. Gheorghe Dumitrașcu, **dacă este mulțumit de producția școlii pe care o conduce, ne-a declarat (ca de altfel o serie de alți profesori-antrenori care au dat loturilor reprezentative elemente talentate, bine pregătite):** «Indiferent de cauzele obiective, personal nu sînt satisfăcut în întregime. Chiar dacă în școli atletismul este o cenușăreasă, chiar dacă Ș.S.E. nr.3 la un număr de 7 secții și 21 de grupe are un buget anual apropiat de al nostru **(N.R. — Ș.S.E. nr. 1 are 12 secții și 115 grupe),** chiar dacă dispunem de baza materială, în general, în calitate de chiriași, producția noastră este încă sub posibilitățile profesorilor. Ne-am propus pentru acest an atins: performanțe nu pur și simplu la nivel de școală sportivă, ci la nivel european-mondial, bineînțeles în funcție de vîrstă. Dorim ca Ș.S.E. nr. 1 să-și încheie anul 1967 pe primul loc în clasamentul... familiei.»

Palmaresul Ș.S.E. nr. 1 este strălucitor dacă-l raportăm doar la acelea ale membrilor... familiei școlilor sportive de elevi. Dar prof. Gheorghe Dumitrașcu ne-a mai declarat: «Dacă am putea reduce cu 50% cauzele obiective, cu 75% lipsa de pasiune, atunci Ș.S.E. nr. 1, ca și alte unități similare, printre care și liceele cu program de educație fizică, ar fi neîncăpătoare pentru cizelarea talentelor autentice, producția s-ar dubla, s-ar tripla. Ideea creerii școlilor sportive de elevi ar da roade 100%!»

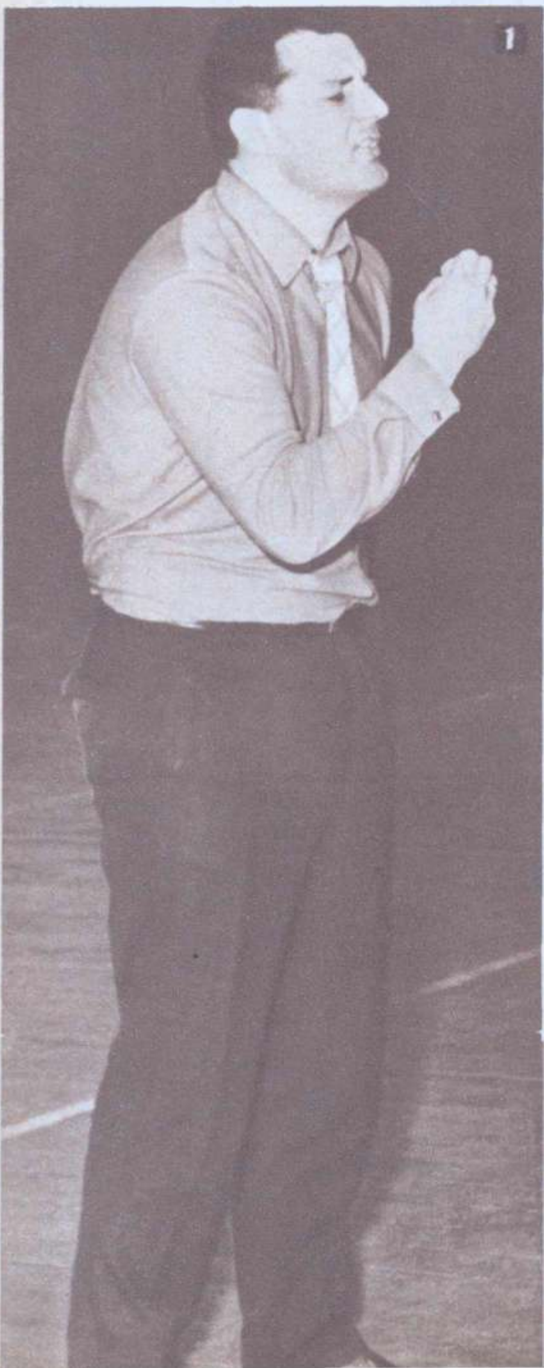
Acestora le-ar mai putea fi adăugate și alte deziderate, printre care: încadrarea profesorilor de educație fizică, cu multă competență și pasiune, să se facă în învățămîntul elementar și mediu la acele școli care dispun de bază materială. Ce folos ai altfel dacă la o școală cu bază materială demnă de evidențiat sînt încadrate cadre care nu-și pot aduce nici o contribuție, iar la o școală fără bază materială... funcționează profesori de educație fizică excelenți? Este o chestiune de logică care ar fi bine să stea în atenția forurilor de resort. Un alt deziderat: școala sportivă de elevi să aibă un cabinet medical. În prezent, neexistînd aprobarea din partea Ministerului Sănătății, școala sportivă de elevi nu poate avea în schema sa un medic sportiv. Este un non sens ca o unitate creată pentru producție de performanță să nu-și aibă propriul său cabinet medical!

În încheierea... drumeției noastre pe urmele unei idei: profesorii-antrenori de la Ș.S.E. nr. 1 au dovedit, în general, multă competență, dovadă că unii sînt solicitați ca antrenori în cadrul loturilor reprezentative, ca de pildă Stela Russu, Constantin Spiridon, Radu Voiciloiu, Gheorghe Stănescu, Mircea Mihăilescu, Valeriu Cogîltan, Dumitru Gîrleanu, Vladimir Agarici, Ion Lovinescu, Gheorghe Dimeca, Pavel Brașoveanu.

Totul este ca aceste posibilități reale să fie valorificate din plin!



O echipă de elită: Universitatea Timișoara. De la stînga la dreapta, sus: Edeltraute Franz, Iolanda Rigo, Angela Moșu, Ana Nemetz, Tereza Secheli, Rosvița Neurohr, Florica Ciosescu, antrenorul Victor Chița. Jos: Lucreția Neagoe, Lucreția Anca, Angela Nițu, Eva Kaspari și Rodica Stoian.



Fetițele au crescut...

ÎN FOTOGRAFII:

1. — Antrenorul Victor Chița în pauza meciului cu Jalgiris Kaunas: «Fetelor... înțelegeți... trebuie să dați totul, absolut totul...».
2. — Edeltraute Franz a fentat apărătoarele de la Jalgiris și va înscrie imparabil.
3. — Un spagat al Lucreției Anca împiedică mingea să intre în poartă.
4. — Trei dintre cele mai tinere timișorence, participante la Turneul mondial din Olanda: Angela Moșu, Tereza Secheli și Lucreția Neagoe.

Foto: AUREL NEAGU

Echipa studentelor de la Universitatea din Timişoara a devenit în ultimii ani una dintre performerele handbalului nostru feminin. Recenta evoluţie în «Cupa campionilor europeni» a timişorencelor, deşi ne-a adus doar satisfacţia prezenţei în semifinalele marii competiţii, poate fi apreciată favorabil. Aceasta datorită mai ales primelor rezultate obţinute: 9—8 şi 12—5 cu Gornick Sosnica Gliwice (campioana Poloniei), 8—2 şi 10—10 cu F.I.F. Copenhaga (campioana Danemarcei).

Victoria categorică asupra echipei F.I.F. Copenhaga, una dintre favoritele «Cupei», de mai multe ori finalistă, a fost considerată drept una dintre cele mai mari surprize ale competiţiei, care a impus formaţia din Timişoara în lumea handbalului feminin internaţional. Tot în sfera surprizelor însă, am putea fi tentaţi să socotim şi «stoparea» campioanelor noastre din cursa spre finală, de către handbalistele de la Jalgiris Kaunas. Victoria obţinută acasă, la un singur punct diferenţă (5—4), cînd pentru calificare erau necesare minimum 4 (la Kaunas timişorencele pierduseră cu 7—10), a avut darul de a-i decepţiona pe mulţi dintre suporterii studentelor şi mai ales pe cei care n-au putut urmări jocul retur de la Cluj, în care Universitatea Timişoara, deşi a cîştigat, nu a putut realiza diferenţa de goluri dorită. Sincer vorbind, în faţa masivelor handbaliste din Kaunas, tinerele noastre jucătoare nici nu puteau realiza, astăzi, mai mult.

Această victorie, lipsită de... satisfacţii totale, dar care, după părerea noastră, onorează totuşi clubul timişorean, a fost obţinută cu preţul unor eforturi maxime. Iată de ce în ciuda faptului că Universitatea a ratat calificarea în finala «C.C.E.», socotim mulţumitoare şi promiţătoare performanţa realizată, aceea de a ocupa locul III—IV în dificila competiţie.

Acum, cînd lacrimile pricinuite de insuccesul din semifinalele «C.C.E.» poate că nu s-au şters cu totul din ochii handbalistelor timişorene, încercăm să le aducem o cît de modestă consolare, prezentînd cititorilor noştri această echipă, fără îndoială, merituoasă.

*

Formaţia handbalistelor de la Universitatea Timişoara are o istorie destul de originală. Este o echipă universitară, care, în cea mai mare parte, s-a format încă de pe băncile şcolii generale. Dar să ne întoarcem cu 10 ani în urmă, pe vremea cînd antrenorul timişorencelor, Victor Chiţa, mai juca încă handbal şi debuta în profesiunea de antrenor.

1957. Cu entuziasmul caracteristic tinereţii, tînărul antrenor Victor Chiţa a luat hotărîrea să alcătuiască la Timişoara o echipă de fete. Nu a vrut totul dintr-o dată, nu a căutat să atragă la Timişoara nici o jucătoare de la o altă echipă din ţară. A început să le caute pe campioanele de mai tîrziu prin şcolile oraşului. A găsit nişte zgîtii — cum îi plăcea să le spună — care s-ar fi jucat cu mingea de handbal de dimineaţa şi pînă seara. Nu i-a fost greu ca la absolvirea şcolilor generale să le convingă, mai pe toate, să se înscrie la Şcoala medie nr. 4 cu profil special de educaţie fizică. Prin 1958, antrenorul Victor Chiţa reuşise să alcătuiască o formaţie bună, care începuse să apere culorile clubului sportiv şcolar Banatul. Patru dintre ele, Lucreţia Anca, Florica Ciosescu, Angela Moşu şi Ana Nemetz, continuă să joace împreună şi astăzi în echipa Universităţii. Lucreţia Anca şi Ana Nemetz sînt acum profesoare de educaţie fizică, iar celelalte două — studente în ultimul an, tot la Facultatea de educaţie fizică.

Primul succes memorabil al tinerei formaţii apare în 1961: titlul de campioană a şcolilor cu program special de educaţie fizică. Urmează cîştigarea primului loc la «republicanele şcolare» (1962) şi locul 4 în primul nostru campionat de handbal în 7. Dar fetiţele au crescut şi, în acelaşi an, în marea lor majoritate au terminat şcoala şi au... cucerit diplomele de maturitate. Mulţi credeau că echipa se va risipi, că fetele vor porni mai departe în viaţă, pe căi diferite. Dar chiar în toamna aceluiaşi an, ele s-au întîlnit din nou. De data aceasta în amfiteatrele Universităţii, la examenele de admitere. Au reuşit toate. Cînd febra examenelor a trecut, fetele şi-au amintit din nou de marea lor pasiune, handbalul, şi au alcătuit o echipă pe care în 1963 tot antrenorul Victor Chiţa a... urcat-o pînă la locul II în campionatul republican. Un an mai tîrziu, succes mare: primul titlu de campioane. Şi ar fi venit şi al doilea, în 1965, dacă fostele lor colege de la «Medie 4» nu le-ar fi făcut o... figură de neuitat: elevele au învins studentele în retur şi astfel fetele lui Victor Chiţa au ocupat doar locul doi, la un singur punct în urma campioanei — Ştiinţa Bucureşti.

După cum se ştie, anul 1966 le-a adus cea de a doua victorie în campionatul republican şi odată cu aceasta dreptul de a participa în C.C.E.

Anul acesta, în ianuarie, handbalistele de la Universitatea au cîştigat Turneul internaţional de la Rostock (R.D.G.) şi au dat echipei noastre naţionale de tineret, care a ocupat locul I la Turneul mondial din Olanda, trei jucătoare: Angela Moşu, Tereza Secheli şi Lucreţia Neagoe. Sîntem siguri că handbalul feminin din Timişoara, reprezentat îndeosebi de fetele de la Universitate, ne va mai oferi prilejul să amintim despre el în paginile revistei noastre.

Iată acum cîteva superlative:

Cele mai vechi jucătoare: **Ana Nemetz, Lucreţia Anca, Florica Ciosescu, Rosvita Neurohr.**

Cele mai tehnice: **Ana Nemetz, Lucreţia Anca, Edeltraute Franz, Tereza Secheli.**

Cele mai tinere: **Lucreţia Neagoe, Rodica Stoian, Iolanda Rigo, Tereza Secheli.**

Cele mai noi în echipă: **Lucreţia Neagoe şi Rodica Stoian.**

Golgheteră şi căpitana echipei: **Ana Nemetz.**

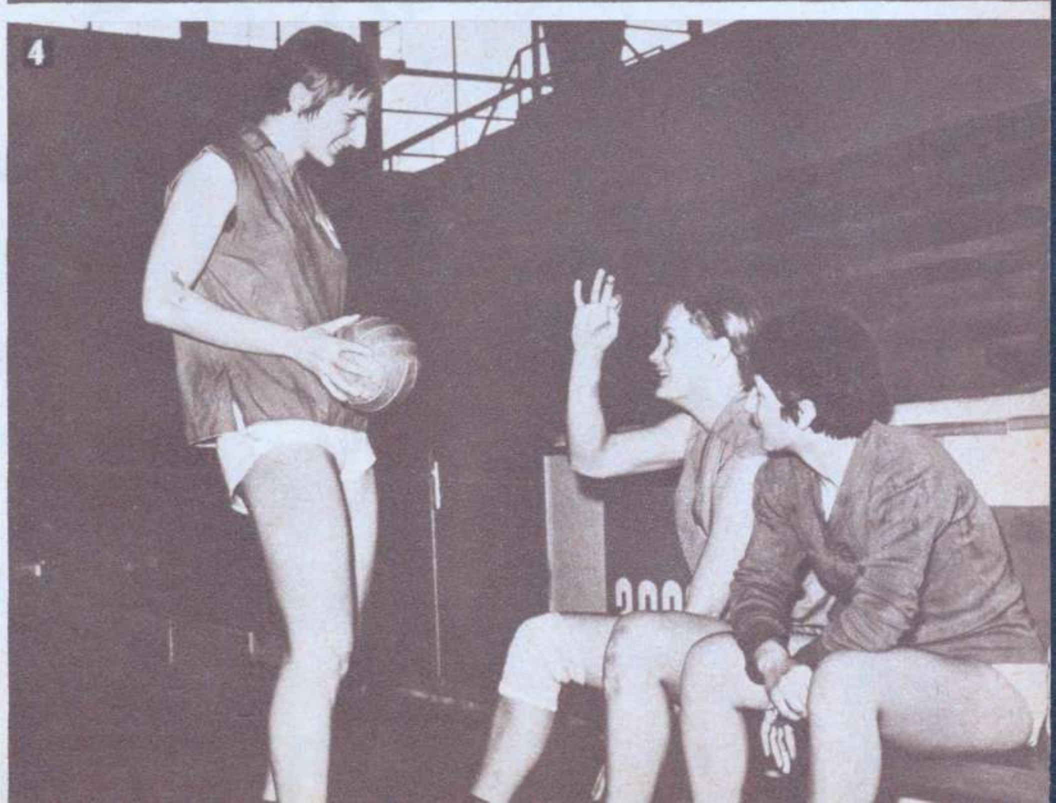
Maestre ale sportului: **Ana Nemetz, Lucreţia Anca şi Edeltraute Franz.**



2



3



4

UN PUTERNIC STIMULENT: ALEGEREA



A. S. METALURGISTUL - Cugir

Acasă la „ILEANA“ și „RODICA“

«Ileana» și «Rodica»? Dați-i voie reporterului să vă invite astfel în mijlocul sportivilor cugireni, care contribuie cu hărnicie la nașterea «surorilor de fier».

...Cugirul își are și el viața sa sportivă. Sub emblema A.S. Metalurgistul, muncitorii sportivi ai uzinelor U.M.C. activează la cinci discipline: fotbal, în categoria B, handbal, box, atletism și tenis de cîmp, mai ales însă copiii. In imediata apropiere a uzinelor, stadionul pare un inel cu o piatră albastră. Aici, zilnic sînt angrenați într-o activitate febrilă zeci de iubitori ai sportului. Ziua în care micul nostru raid a «prins» Cugirul a fost vitregită de soare. Totuși, forfota pe stadion era în toi. I-am găsit la lucru pe atleți, care-și făceau încălzirea (foto 1). Echipa lor activează în divizia B. Printre performerii secției se numără I. Cioca (locul 4 la «republicanele» de cros și campion balcanic de juniori — 1965), M. Petra (dublu campion școlar 1965 — triplusalt 14,65 m în sală), A. Petra (campion regional suliță — 51,96 m) și cunoscutul campion la suliță Gheorghe Popescu.

Secția de box își făcea acomodarea cu noii elevi. Are doar 6ani de activitate, dar a și dat cîțiva... finaliști și semifinaliști (Gh. Furdui, jr. categoria mijlocie, Al. Ciurea la semigrea). A fost alcătuită, de asemenea, o echipă participantă la campionatele republicane. Antrenorul Ion Lungu a organizat un «atelier» în care Gh. Furdui și I. Danciu demonstrează cu incetinitorul, unui număr de 23 de începători, exerciții de atac și apărare (foto 2).

La handbal în 7, echipa din Cugir a fost doi ani la rînd (1964, 1965) campioană a regiunii Hunedoara, iar în actuala ediție ocupă locul 3. Media de vîrstă a echipei este de 17 ani. În imaginea noastră (foto 3) a fost surprins un moment de joc: Ion Albu, realizatorul principal, încearcă să tragă la poartă peste blocaj.

Cei mici au și ei o ocupație. «Racheta lui Țiriac» i-a fermecat. Ei vor să aducă Cugirului, peste cîțiva ani, și un tricou de campion. Inimosul pedagog Ion Crișan (foto 4) arată celor din grup cum se execută corect un retur.

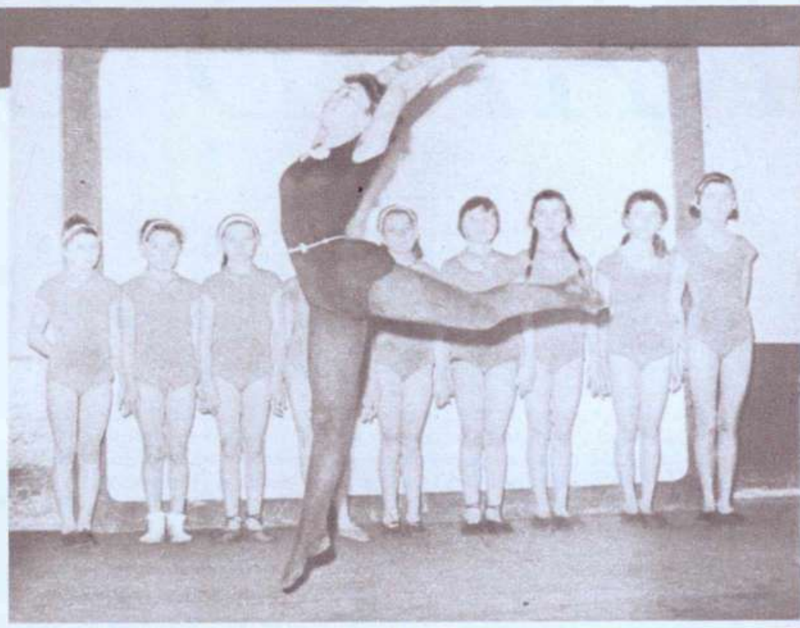
Cugirenii se pregătesc — după cum se vede — serios; ei vor să devină fruntașii regiunii. Acesta este unul din angajamentele lor, luate cu ocazia adunării de dare de seamă și alegeri a asociației sportive, ținută în luna februarie.







Zile de martie la Fierbinți





Reintîlnirea cu prietenii sportului din comuna Fierbinți, raionul Urziceni, ne-a prilejuit aflarea unor noi amănunte cu privire la activitatea competițională și succesele repurtate, în ultimul timp, de reprezentanții celor trei asociații sportive din localitate: «AGRICOLA» (președinte, *Gh. Moțățăianu*), «FULGERUL» (președinte, *Ion Mihăilă*) și «ȘTIINȚA» (președinte, *C. Boroș*). Dar, să recapitulăm primele însemnări...

...La clubul asociației sportive «Fulgerul» (C.A.P. Fierbinți), situat în centrul comunei, întîlnim mai mulți jucători de șah și tenis de masă care își dispută întîietatea în cadrul unor pasionante concursuri organizate pe plan local. În același timp, pe scena căminului cultural, grupuri de tineri și tinere, în frumoase costume de sport, prezentau o suită de exerciții de gimnastică acrobatică și artistică. Evoluția lor a fost răsplătită cu aplauze și note bune.

Poposim apoi în sala de sport a asociației «Agricola», care avea să găzduiască întrecerea celor mai voinici tineri din comună; se desfășurau atractive concursuri de trîntă și haltere. În pauza acestor concursuri, profesoara de educație fizică *Sevastia Petrache* ne-a furnizat unele date despre perspectivele sportului la Fierbinți...

«În comuna noastră, activitatea sportivă cunoaște acum un suflu nou. Acest fapt este marcat, îndeosebi, de acțiunile întreprinse de către noile consilii ale asociațiilor sportive din comună, care au fost alese recent. La Fierbinți avem, în prezent, secții de handbal, atletism, gimnastică, volei, șah, tenis de masă și fotbal, în care activează aproape 1 000 de tineri. O activitate frumoasă desfășoară secțiile de gimnastică (campioană regională de junioare II), handbal (echipa masculină participă în campionatul regiunii București) și atletism, care cuprinde o serie de campioni regionali și raionali (Zoe Zaharia, Florentina Sandu, Lică Alexandru, Ion Iordache, Tănase Andronache etc.).

În acest an se vor iniția centre de tineret la baschet, tir și atletism. De asemenea, pe plan local se vor organiza campionate la mai multe ramuri sportive, care vor reuni pe reprezentanții celor trei asociații sportive din comună. Desigur, toate aceste acțiuni vor contribui, în mare măsură, la desfășurarea unei activități competiționale permanente și la obținerea unor rezultate de seamă»...

Vă prezentăm alăturat imagini sportive înregistrate pe pelicula fotografică. Sus — tînăra *Olimpia Pilică*, din ansamblul de gimnastică artistică, evoluează pe scena căminului cultural, smulgînd aplauzele spectatorilor și atrăgîndu-și aprecierile juriului de concurs. Întrecerile de șah reunesc, săptămînal, tot mai mulți tineri, țărani cooperatori și elevi; se desemnează campionii asociației sportive «Fulgerul» (jos).

ION MOLDOVANU



INVITAȚIE LA CROS

Veniți!

Veniți afară să ascultați foșnetul discret al potecilor de pădure, născut din ritmul legănat al pașilor în alergare...

Să vă bucurați de geometria policromă a parcurilor, de mireasma primăverii, absorbită cu nesaț de adîncul piepturilor avide de aer și sănătate...

Veniți să simțiți cum sîngele aleargă nebun în vine, gonit de galopul trepidant al inimii, hotărît să gonească obiceiuri sedentare și comodități străine de tinerețe, de viață...

Veniți să deprindeți lupta împotriva picioarelor de plumb, împotriva brațelor grele, lupta împotriva oboselii și a renunțării...

Veniți să vă învingeți pe voi înșivă...

Să sorbiți cu nesaț din cupa voinței vigoarea și hotărîrea cu care se obțin în viață marile realizări...

Veniți cu noi să deveniți, poate, «un nou Ron Clarke» sau numai ca să vă simțiți mai aproape de un fir de iarbă, îmbietor la contemplare...

Veniți cînd Eos, zeița zorilor cu degetele-i trandafirii, aduce lumina pe pămînt, să amestecați roua dimineții cu roua frunților voastre, rod al muncii și al vieții...

Să alergați afară, în aer liber, să vă îmbătați de fericire, slobozi de orice frămîntări sau griji, într-o întrecere plină ce satisfacții...

Veniți să înțelegeți mai bine marea bucurie de a trăi, de a lupta, de a învinge.

Acesta-i crosul!

Veniți!

Silviu DUMITRESCU

RAPID LIDER

1. Rapid în fruntea unui pluton care avansează cap la cap!
2. Primele 10 echipe — eşalonate doar pe 6 puncte!
3. Steagul roşu: 8 puncte în 5 etape, după ce adunase 9 în primele 13!
4. Jiul — lider al eficacităţii (32 de goluri).
5. Mihai Ionescu îşi confirmă clasa: 16 goluri în 18 meciuri!
6. Universitatea Craiova menţine tempoul!
7. Progresul mai are nevoie de patru puncte, pentru...
6. U.T.A. acumulează globule albe...
9. Steaua s-a speriat brusc (boală... tinerească) de propria ei ascensiune!
10. După 18 etape — Ion Lucian, care a indicat «ordinea triplă»: 1. RAPID, 2. DINAMO, 3. FARUL (fiind singurul care a mers pe «mîna» Rapidului) se află în fruntea «paginii ghicitorilor» din numărul 4 al revistei noastre. Îl urmează, ca o umbră, Silviu Stănculescu, cu 1. DINAMO, 2. RAPID, 3. UNIVERSITATEA CRAIOVA.

*

După această introducere în 10 puncte, să reluăm clasamentul în litere (**subliniez:** după etapa a 18-a).

RAPID — Tur de forţă fără Ionescu. O notă bună pentru Dumitriu, excelent în rolul de... tată.

DINAMO Bucureşti — Economie de mijloace. Totul pivotează în jurul lui Nelu Nunweiller. Lipsa lui Pîrcălab — mai pregnantă ca oricînd.

UNIVERSITATEA Craiova — maşină de adunat puncte. Păcat că «gluma Deselnicu» a ratat o bună impresie pe «23 August».

FARUL sau «schimbarea la faţă». Cu încă 3 puncte în deplasare, orice e cu putinţă...

DINAMO Piteşti pare să fi depăşit «contra-pied»-ul Zagreb. Totuşi, Dobrin continuă prea mult joaca...

STEAUA — o nouă amînare a cadenţei ideale. Aşteptăm în continuare.

PROGRESUL — în... regres, în ciuda acelui spectaculos 4—0 cu U.T.A. Totuşi, remarcabil — Oaidă. Matei începe să joace pentru echipă...

JIUL — bravo «dansatorilor frenetici» Martinovici — Libardi — Ionescu — Peronescu. Indiferent de rezultatul meciului cu Rapid, «bravo Jiul»!...

PETROLUL — acelaşi organism închegat, dar care joacă mai lent. Dridea nu poate duce la infinit povara... golului. Hai, Romane!

STEAGUL ROŞU. Un hîtru bun de glume a persiflat comentariul nostru **«Steagul roşu doreşte să demonstreze că e o echipă de 25 de puncte»**. «Steagul» ne-a răspuns. Mai are de făcut 8 în... 8 etape.

UNIVERSITATEA CLUJ — 14 goluri în 18 meciuri Cu un asemenea activ poţi scăpa doar dacă ceilalţi joacă slab.

U.T.A. — o echipă în mare declin, de la Gornea la Axente. Chivu, campionul rezistenţei în campionatul trecut, dă şi el semne de oboseală. Totul se plăteşte...

POLITEHNICA Timişoara — o echipă care continuă să se bată, şi care nu e lipsită de şanse.

C.S.M.S., — speranţele moldovene se îndreaptă tot mai mult spre Siderurgistul, Dinamo Bacău şi Chimia Suceava. Un adevărat tobogan... studenţesc.

*

Acesta e campionatul nostru în preajma etapei a 19-a.
Şase echipe în lupta pentru titlu!
Patru — pentru evitarea locurilor 13—14.
Deci, un campionat la discreţia celor lipsiţi — practic — de griji:
Progresul, Jiul, Petrolul, Steagul roşu .
Deocamdată, Rapid e în frunte.
Se anunţă 80 000 de spectatori pentru derbiul Rapid—Dinamo!

IOAN CHIRILĂ

ÎN FOTOGRAFII:

1. C.S.M.S.—RAPID 2—2. Momentul golului 2, care a adus feroviarilor un punct foarte preţios în minutul 88. (Foto: **S. Braşoveanu**).
2. DINAMO Bucureşti—PETROLUL 1—0. Pahonţu (2), în centrul unui «triunghi» dinamovist: Haidu (la balon), Nunweiller VI (7) şi Daniel Ene.
3. DINAMO Bucureşti—PETROLUL 1—0. Dridea, flancat de Dinu, «regretă» mingea pe care o va prinde Datcu (Foto: **P. Romoşan**).
4. PROGRESUL—U.T.A. 4—0. Atac la poarta «textiliştilor». Gornea prinde. De la stînga la dreapta: Meţcas (6), Staicu (5), Mateianu (9), Igna (îmbrăţişind bara).
5. DINAMO Piteşti—FARUL 1—0. Golul victoriei piteştene. De la stînga spre dreapta: Naghi, Tilvescu, Koszka, Eftimie, Manolache, Pleşa (Foto: **Petre Stan**).
6. STEAGUL ROŞU—UNIVERSITATEA Cluj 1—0. De la stînga la dreapta: Szoeke, Necula, Gane (în planul secund), Pexa, Petru Emil (la balon), Goran. (Foto: **Eugen Bogdan-Braşov**).


1


4





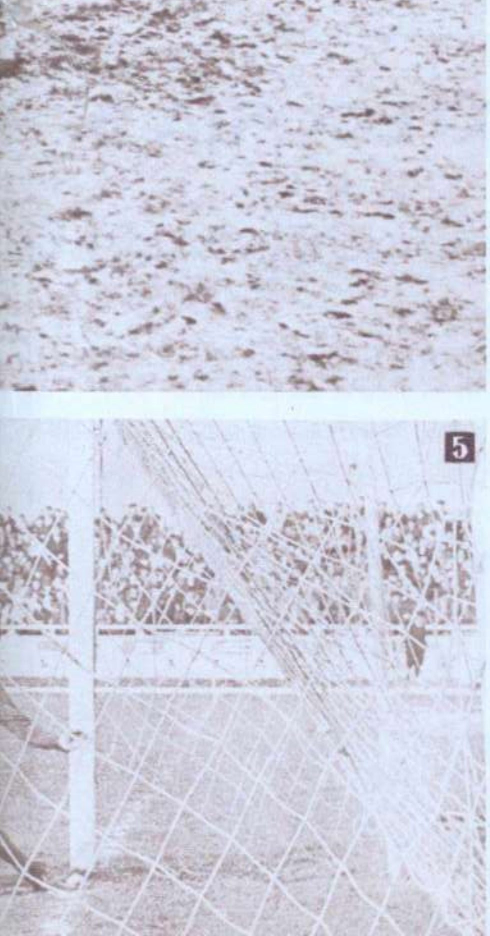


2



3

5



6



nunweiller III
Povestea noastră



18 decembrie 1963, pe Stadionul Chamartin din Madrid. String mina lui Gento, despre care mulți spun că a fost «cea mai mare extremă a tuturor timpurilor».

(VI) **Cele cinci capitole precedente ale însemnărilor lui Nunweiller III cuprind primii ani ai copilăriei (Piatra Neamț), primii pași în fotbal (București, cartierul Oborului), primul contact cu fotbalul în tricouri (Unirea Tricolor), prima legitimare (Progresul Venus), primul transfer la Dinamo București, în anul 1949, «saltul» spre fotbalul mare, primele succese în echipa națională, titlul de maestru al sportului, turneul în America de Sud, turneul din S.U.A. și se încheie cu primul tricou de campion cucerit cu echipa Dinamo.**

CUM AM ÎNVĂȚAT SĂ CREDEM...

A trecut și vara lui 1962. Și a început toamna aceea grea. Se apropia meciul cu Spania. În octombrie am jucat verificarea de la Dresda. Am pierdut cu 3—2. Mai erau două săptămîni.

Și am ajuns la Madrid. Băieții nu prea erau în apele lor. Nu se «prindeau» nici la glumele lui Ozon. A venit meciul. Nu mai e nevoie să vă amintesc. În minutul 20 era 4—0 «pentru ei». Am pierdut... Fără drept de apel... Mi-a fost tare greu. Nu m-a încălzit de loc faptul că în cronică eram printre cei trei care s-au bătut fără menajamente. Ceilalți doi erau Mircea Georgescu și Koszka...

Și totuși, pentru mine, înfrîngerea aceea de la Madrid a fost lecția cea mare. Abia în ziua aceea neagră de 1 noiembrie 1962 mi-am zis că în fotbal nimic nu e ușor. Absolut nimic.

Cu un an în urmă, la București, a fost atît de simplu cu Turcia: 4—0. (Jocul în care au debutat Pîrcălab, fratele meu Lică și Ivan). Acum trebuia să o iau de la început...

...Stau și mă gîndesc astăzi: de ce am pierdut atunci meciul cu Spania? S-a spus: prea multe improvizații. De acord. Un joc prost organizat. De acord. Dar, pentru mine astăzi, la fel de important e că atunci, noi, cei din echipa națională, nici nu visam că putem cîștiga în Spania. Atunci, în Spania, eram galbeni de frică. Acum două săptămîni, la Paris, a doua zi după meci, ziariștii francezi scriau că noi i-am învins în primul rînd prin moral. De ce? Pentru că în toți acești ani am traversat Europa în lung și-n lat, am învățat să nu fim galbeni de frică, am învățat să credem că Eusebio nu e supraom, am învățat, în sfîrșit, să reuntăm la modestie cînd trebuie...

«ÎNGERUL MEU PĂZITOR»

La 25 noiembrie am cîștigat revanșa cu Spania. A fost bucurie mare. Eu m-am numărat printre cei «scăpați de la Madrid», alături de Petru Emil, Ghergheli și Koszka.

Acest rezultat m-ar fi putut îndemna să uit că fotbalul e cel mai greu lucru din lume, dar «îngerul meu păzitor» s-a prezentat din nou, la 12 mai, în meciul cu echipa R.D. Germană, la București. În meciul acela eu am jucat slab. «Onei» Pîrcălab a vrut să mă facă să uit, marcînd golul victoriei în ultimul minut, dar eu știam ce știam și mi-am zis în seara aceea că în fotbal poți fi fericit numai dacă deșerți puțin din cupa victoriei ca să torni un pic în cupa goală a înfrîngerii.

IDOLII COBOARĂ GREU...

În '63, tîrziu, la 14 iulie, echipa mea, Dinamo, a cîștigat al doilea titlu, întrecînd cu trei puncte Steaua. Îmi aduc aminte și de ocupantele locurilor trei și patru. Sînteți curioși? Știința Cluj și Știința Timișoara. *O, tempora!...*

În vară s-au tras sorții pentru «C.C.E.» Și a venit bomba: Real Madrid. Pînă să ne dumirim, timpul a zburat ca un șut al lui Gento și ne-am trezit conduși cu 1—0, printr-o bombă a lui... Ruiz. Mi-a părut rău de înfrîngere. Nu izbutisem să scăpăm încă de teama în fața idolilor. Idolii coborau greu, pentru că noi îi ajutam să rămînă sus. După meci am declarat, de-altfel: *«Oricît de mare ar fi faima echipei, această timiditate a fost nejustificată, pentru că mai tîrziu s-a văzut că în unele perioade de joc am jucat de la egal la egal cu spaniolii, ba chiar, multe dueluri le-am cîștigat. Ne-au lipsit din nou finalizarea, hotărîrea și calmul în fața porții. Mi-au plăcut Di Ștefano și Gento».*

La 18 decembrie, la Madrid, am jucat returul cu Real. A fost un joc frumos. Am pierdut cu 3—5, dar trei goluri pe «Chamartin» însemnau ceva. Eu am avut satisfacția primului gol.

Idolii începeau să coboare. O coborîre care se petrecea doar în mintea noastră, dar acesta era lucrul cel mai de preț.

CINE NU DĂ TOTUL...

Apoi a venit al treilea titlu consecutiv și cel mai frumos. 40 de puncte, doar patru înfrîngeri în 26 de meciuri, 65 de goluri înscrise și șapte puncte avans în duelul cu a doua clasată, Rapid. Șapte puncte... *O, tempora!*

Îmi amintesc de ultima etapă, la București: 6—2 cu Steagul roșu. Am jucat toți trei: Nunweiller III, IV și VI. Visul meu tainic s-a împlinit. Și toți trei eram trecuți cu litere mari.

După zece zile am cîștigat și Cupa: 5—3 cu Steaua. Eram la apogeu. Cred că acela a fost apogeul echipei noastre, deși peste un an avea să vie al patrulea titlu consecutiv.

În finala Cupei am jucat din nou toți trei, și din nou am fost trecuți cu litere mari. Eu devenisem, în imaginația unui reporter, «șeful dinastiei mele». S-o fi gîndit și la faptul că se apropia anul abdicării? A doua zi după finala Cupei am citit cîteva rînduri care mi-au mers la inimă. *«În ziua cea mai fierbinte a Cuptorului, Dinamo și Steaua au făcut o uriașă risipă de efort, onorînd marele și eternul principiu al Cupei: «Cine nu dă totul, nu dă nimic».*

Mi-au mers la inimă pentru că aceasta a fost întotdeauna legea mea pe terenul de fotbal: «Cine nu dă totul, nu dă nimic».

(Continuare în numărul viitor)

CAMPIONATUL DE FOTBAL 1966-1967

ECHIPE DIN CATEGORIA B

METROM-Brașov

În picioare, de la stînga la dreapta: antrenorul **GROSARU** Vladimir; **PETRESCU** Radu, mijlocaș, 23 de ani, 1,78 m, 71 kg; **BÎRSAN** Alecu, fundaș de margine, 23 de ani, 1,75 m, 72 kg; **ARDELEANU** Cezar, vîrf, 22 de ani, 1,72 m, 67 kg; **BĂLĂIANU** Mihai, fundaș central, 32 de ani, 1,74 m, 71 kg; **OCHEA** Dumitru, fundaș c., 28 de ani, 1,80 m, 72 kg; **BUDAI** Ioan, vîrf, 23 de ani, 1,71 m, 68 kg; **GABOR** Gheorghe, mijlocaș, 19 ani, 1,73 m, 64 kg; **PETRESCU** Ion, fundaș de m., 24 de ani, 1,74 m, 62 kg.

Jos: **IORDACHE** Gheorghe, fundaș de m., 28 de ani, 1,76 m, 72 kg; **AESCHT** Otto, mijlocaș (extrem), 25 de ani, 1,66 m, 67 kg; **LAZAROVICI** Traian, mijlocaș, 25 de ani, 1,70 m, 69 kg; **POZNA** Iuliu, portar, 26 de ani, 1,82 m, 86 kg; **BERECHET** Heracle, portar, 25 de ani, 1,80 m, 72 kg; **SELIMESI** Gheorghe, extrem, 23 de ani, 1,73 m, 70 kg; **RUSU** Leon, extrem, 22 de ani, 1,66 m, 65 kg; **SIMA** Dorel, extrem, 25 de ani, 1,66 m, 64 kg. Lipsește din fotografie: **GROS** Kurt, fundaș central, 30 de ani, 1,83 m, 75 kg.

Echipa-etalon: Pozna (Berechet) — Bîrsan, Bălăianu, Ochea, Iordache — Lazarovici, Aescht — Sima, Ardeleanu, Budai, Rusu.

O echipă cu un joc destul de bine organizat, dar cu o eficacitate scăzută. Anul acesta, Metrom Brașov împlinește 30 de ani de activitate.

Foto: **Eugen Bogdan** — Brașov





STEAUA ȘI POLII SĂI VALORICI

Steaua a avut un start bun în acest retur. Surclasînd Farul (5-0) fără drept de apel (în restanță), învingînd (e drept, mai puțin spectaculos) echipa ieșeană și obținînd un punct prețios la Timișoara (împotriva unei echipe care era obligată să-și vîndă cît mai scump pielea), Steaua a urcat în salturi treptele clasamentului, prezentîndu-se în fața eternului rival Dinamo cu ascendentul echipei «care vine». Derbiul Steaua-Dinamo e proaspăt în amintirea tuturor. Desfășurînd un joc de mare energie, marcînd o veritabilă «schimbare la față», Steaua s-a impus în fața dinamoviștilor, cîștigînd «două puncte cît patru» și furnizînd unsprezecelui victorios de la Paris trei oameni în formă (Sătmăreanu, Sorin Avram și Dumitru Nicolae).

Dar iată că a venit jocul cu Steagul roșu, și, o dată cu el, marea surpriză: înfrîngerea chiar pe teren propriu.

De ce?

Oricît am încerca să explicăm marea depresiune valorică a echipei lui Constantin prin apelul la toți factorii, sîntem îndemnați să reducem această deplasare de 180° *doar la cel psihic*. Steaua a tratat meciul din vîrful piramidei, în timp ce Steagul a pornit meciul cu modestia pe care repetatele «dușuri» ale turului i-au impus-o. Desigur că jocul cu brașovenii ar fi trebuit să se încheie cu un rezultat de egalitate — judecînd după desfășurarea partidei — dar neașteptatul gol al lui Györfi a fost, la urma urmei, sancțiunea «balonului rotund» față de modul superficial în care Steaua a privit, a început și a încheiat acest joc. Iată deci că pe parcursul a numai două etape Steaua a izbutit să detroneze un lider (Dinamo București) și să desprindă din plutonul codaș o echipă cu o situație foarte grea (Steagul roșu).

Încă una din lecțiile aspre ale fotbalului, care, însă, ar putea să aibă urmări favorabile în etapele următoare.

În fotografiile noastre

Jos: O fază din meciul polului superior (Steaua — Dinamo 1-0).

Sus: Steaua, cu cîteva minute înainte de... polul inferior (meciul cu Steagul roșu: 0-1).





NEPOȚII au ... NEPOȚI

Două formații — **ACADEMIA MILITARĂ** și **I.C.F.** — proaspăt promovate în categoria A, s-au intilnit in prima etapă a returului, furnizind un spectacol mult aplaudat. Printre jucători s-au remarcat două vechi cunoștințe ale baschetului nostru — **ANDREI FOLBERT** și **MIHAI NEDEFF.** De data aceasta, vechii coechipieri au fost adversari, ei semnind în foaia de arbitraj și în calitate de antrenori. Finalul mai susținut al studenților a făcut ca de această dată tabela de marcaj să încline în favoarea lor. Ne-am propus să prezentăm în acest număr cele două formații, dar, mai înainte, să răsfoim cîteva file de amintiri ale celor doi «nepoți»...

Nepoții... unchiului Herold

De mult, cu aproape un sfert de veac în urmă, pe malul lacului Floreasca, la sediul clubului sportiv «Telefoane», cunoscutul antrenor de baschet, pe vremea aceea un bun jucător, **COSTI HEROLD,** a organizat o echipă formată din tineri. Printre ei figurau și Andrei și Mișu, «nepoții... unchiului Herold». Aici au lucrat organizat cîte trei ore pe zi și au devenit purtători ai tricoului naționalei noastre. Andrei și Mișu au fost prieteni de cartier (Tei), colegi de echipă și coechipieri în multe întîlniri internaționale. Amîndoi au îmbrăcat de mai multe ori tricoul de campion și au primit titlul mult rîvnit al măiestriei sportive supreme. Acum, ei au devenit antrenori și amîndoi au realizat aducerea în prima divizie a țării a două noi echipe — Academia Militară și I.C.F.

Dar să dăm cuvîntul celor doi nepoți.

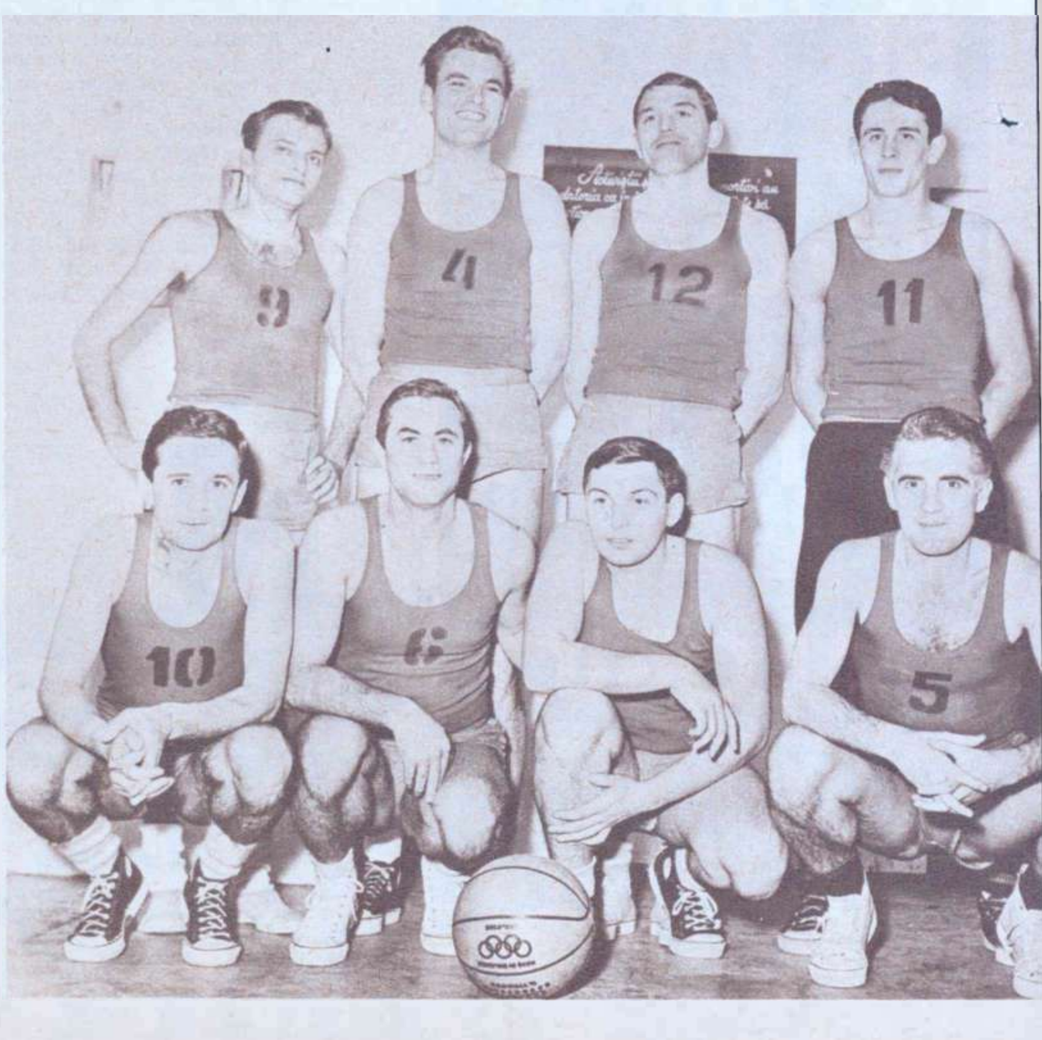
Idolul meu a fost Andrei

ANDREI FOLBERT, maestru emerit al sportului.

În cartierul nostru, cei mari ne-au profilat jocul spre terenul cu două coșuri în dauna porților de fotbal. N-au făcut rău, pentru că așa am ajuns și noi să trecem numele cartierului în istoria baschetului românesc. Jucăm ore intregi «miuțe» și apoi făceam antrenament cu echipe consacrate. Imitam jocul celor mari. Așa a pus «unchiul» mîna pe noi. Așa am rămas cu el mulți ani..

MIHAI NEDEFF, maestru emerit al sportului, asistent universitar.

Idolul meu a fost Andrei! L-am copiat și, apoi, după ore de muncă, prin ambiție și multă pasiune am ajuns să fiu la fel ca el. De la Andrei am învățat aruncarea la coș din săritură cu două miini. M-am bucurat mult cînd «unchiul» m-a ales... nepot alături de Andrei. Îmi amintesc și acum de terenul de pe malul lacului Floreasca, fratele mai mare al lacului nostru Tei, unde am început lucrul nostru spre afirmare. Împreună cu Andrei am fost selecționat în echipa oficială a Europei, în anul 1955, și tot cu el am primit bucuria victoriilor românești. Am făcut un cuplu bun. Amîndoi avem o pasiune — «baschetul» — și pentru el lucrăm atît ca antrenori cît și ca jucători, pînă cînd



ACADEMIA MILITARĂ: Sus — de la stînga — NICANOR FLORESCU (9) UWE REISEN...



Cei doi «nepoţi» sînt adversari. Andrei (6), avîndu-l în faţă pe Mihai (7), pasează în stilul său caracteristic.

echipele noastre vor căpăta maturitate şi experienţă. Abia atunci ne vom odihni pe banca veteranilor, de unde vom conduce mai departe jocul echipelor. Dar pînă atunci, mai sîntem încă tineri...

•

Antrenorul Mihai Nedeff este asistent la Catedra de baschet a Institutului de cultură fizică. Student fiind în 1955, a antrenat echipa Progresul Arta, pe care a promovat-o în divizia A. În 1964, împreună cu prof. Alexandru Lăzărescu (astăzi secretar general al Federaţiei române de tenis) a contribuit la promovarea echipei I.C.F. de la calificare în B şi apoi în A. După «europenele» din 1965, de la Moscova, maestrul emerit al sportului Mihai Nedeff lasă locul său din «5»-ul Stelei — tineretului. El joacă acum cu mult succes în formaţia I.C.F.-ului, ale cărei culori le-a apărat şi pe cînd era student. Pasiunea îl îndeamnă să apere tradiţia echipei I.C.F., în dorinţa de a sprijini activitatea baschetbalistică. Din echipa I.C.F. pentru formaţiile noastre naţionale au fost selecţionaţi 4 jucători: **Titus Tarău** (A), **Vasile Eremie** (tineret), **Gheorghe Roman** şi **Nicolae Pîrşu** (juniori).

Baschetul are nevoie de dragoste

Baschetul este marea pasiune a acestor doi tineri. Ne întrebăm acum cîţi dintre jucătorii de valoare, care au abandonat bachetul de performanţă, mai păstrează «pasiunea» lor pentru acest sport? Ce-ar fi dacă toţi veteranii ar căuta să-i imite pe cei doi «nepoţi»? Desigur, n-ar avea de cîştigat decît baschetul. În şcoli, există destui dascăli inimoşi care depistează elemente talentate şi le îndrumă spre perfecţionare. Dar pasiunea foştilor jucători poate contribui hotărîtor la progresul acestui frumos joc, astfel ca numele ţării noastre să figureze cîndva printre «marii» baschetului.

Duelul Folbert-Nedeff

ACADEMIA MILITARĂ. Întruneşte un număr de jucători buni, cu destulă experienţă. Are o concepţie modernă de joc. Dar echipa nu are suficiente rezerve de valoare.

I.C.F. O echipă de viteză, cu jucători tineri, fără o experienţă mare de joc. Tactic, echipa are calificativul foarte bine. Timidă în deplasare. O formaţie cu perspective de creştere.

•

Deocamdată, atît. Nu ne îndoim, însă, că marea pasiune a «nepoţilor» lui Herold va mai aduce multe schimbări în biografia celor două echipe. «Duelul» Folbert-Nedeff e o chezăşie.

Paul ROMOŞAN



I.C.F.-ul: sus — de la stînga — HORIA MARUSEL (6), AUREL BALTAG (8), DIMITRIE

POŞTA redacţiei

MARCEL TULBA — Mirsani. Handbalistul Gheorghe Gruia, care joacă în echipa Steaua Bucureşti, a fost golgheterul reprezentativei noastre naţionale la Campionatul mondial din Suedia, unde a înscris 35 de goluri. El nu a jucat fotbal. Ne întrebaţi dacă în viitor va juca fotbal (!?). Noi nu credem că va renunţa la handbal, sport în care s-a consacrat definitiv.

RADU IANOVICI — Buzău. 1) Fostul campion mondial de box la toate categoriile, americanul Joe Louis, nu a cîştigat niciodată titlul de campion olimpic. 2) Gheorghe Negrea a cucerit medalia de argint la J.O. din 1956. El a fost învins în finala olimpică de către James Boyd (S.U.A.) La aceeaşi ediţie a J.O., Nicolae Linca a primit medalia de aur la categoria semimijlocie.

TEODOR IUHOŞ — Hunedoara. 1) Recordmanul din toate timpurile al selecţionărilor în echipa noastră reprezentativă de fotbal este Iuliu Bodola, care a jucat în echipa României de 48 de ori. 2) În privinţa aflării condiţiilor pe care trebuie să le îndeplinească un crainic sportiv, este bine să vă adresaţi Secţiei sport a Radioteleviziunii. De aici veţi obţine amănuntele dorite.

RODICA BIRU — comuna Berca. Sînteţi abonată la revista noastră şi timp de două luni nu aţi primit decît un singur număr. Este bine să reclamaţi acest fapt Oficiului unde aţi făcut abonamentul. Numai tovarăşii de acolo **sînt vinovaţi** de această greşeală şi **sînt obligaţi** să o repare.

PAVEL DINCĂ — Suceava. Consideraţi că maratonul este cea mai grea probă atletică şi ne cereţi lista tuturor campionilor olimpici la această întrecere. Iat-o: 1896 — L. Spyros (Grecia), 1900 — M. Theato (Franţa), 1904 — Th. Hicks (S.U.A.), 1908 — J. Hayes (S.U.A.), 1912 — K. McArthur (Africa de Sud), 1920 — H. Kolehmainen (Finlanda), 1924 — A. Stenroos (Finlanda), 1928 — A.B. El Oufi (Franţa), 1932 — J. Zabala (Argentina), 1936 — S. Kitei (Japonia), 1948 — D. Cabrera (Argentina), 1952 — E. Zatopek (Cehoslovacia), 1956 — A. Mimoun (Franţa), 1960 şi 1964 — Bikila Abebe (Etiopia).

ADELA RÎCIU — Hîrşova. Handbaliştii Cornel Penu, Valentin Samungi, Gheorghe Licu, Roland Guneş, Cristian Gaţu şi Gheorghe Goran, care au făcut parte din lotul echipei noastre participante la Campionatul mondial din Suedia, proveneau de la următoarele formaţii: primii doi de la Politehnica Galaţi, apoi, în ordine, de la Dinamo Bucureşti, Politehnica Timişoara, Ştiinţa Bucureşti şi Steaua.

FLOREA CHINTESCU — Piatra Olt. 1) În 1955, cînd a cîştigat pentru prima dată campionatul de fotbal, echipa Dinamo Bucureşti a învins în ultima etapă formaţia Locomotiva Timişoara cu 2—1 (2—0). Dinamoviştii au jucat atunci în următoarea formaţie: Birtaşu — Toma, Băcuţ II, Szoko — Călinoiu, Băcuţ I — Magheţ, Nicuşor, Ene, Neagu, Suru. 2) Dacă Universitatea Craiova poate cîştiga titlul de campioană a ţării? Sinceri să fim, credem că anul acesta nu va reuşi această performanţă, deşi ea este realizabilă.

MAGAZIN sportiv



VELIȘTII SE PREGĂTESC

Apele s-au dezghețat. Mugurii au prins curaj, făcînd să zîmbească pînă și sălciile plîngătoare de pe malul lacului. Primăvara a sosit. Garajele și-au deschis porțile, iar trupurile suple ale iahturilor gustă acum din razele soarelui de aprilie. Veliștii bucureșteni de la clubul «ELECTRICA IDEB» se pregătesc pentru noul sezon. Ei dețin titlul de campioni la clasele STAR și FINN și vor să adauge în acest an încă două titluri, la clasele SNAIP și OLANDEZUL ZBURĂTOR.



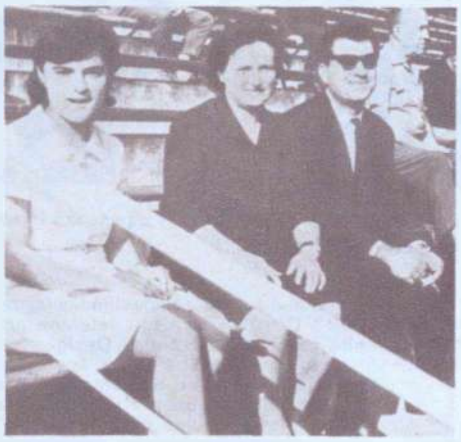
MINGILE

Antrenamentul s-a terminat. Cei doi portari ai echipei Progresul București, MATACHE și MÎNDRU string mingile. După cum se poate vedea, ei fac acest lucru cu destulă plăcere, fapt care, bineînțeles, nu se întîmplă și atunci cînd, în timpul meciurilor din campionat, năstrușnicele baloane se strecoară pînă în plasa porții echipei lor...

IMPONDERABILITATE

Iată că mult discutata stare de imponderabilitate — la modă astăzi în viața cosmică — pare a fi accesibilă și vieții terestre. Imaginea de față îl prezintă pe gimnastul sovietic VALERI KARASIOV într-o astfel de postură, surprins pe peliculă de fotoreporterul nostru PAUL ROMOȘAN, cu ocazia demonstrației de gimnastică din sala Floreasca. Bineînțeles că această stare de imponderabilitate a durat doar o fracțiune de secundă.





CEI MAI PASIONAȚI SUPORTERI

Acești trei spectatori, fotografiați în tribunele stadionului Republicii, sînt cei mai sinceri și mai pasionați suporteri ai recordmanului nostru la aruncarea ciocanului, Gheorghe Costache. Facem această afirmație cu o siguranță de sută la sută, deoarece acești îndrăgostiți de atletism nu sînt alții decît mama, tatăl și sora campionului...

Foto: Nic. D. NICOLAE

ARTA PE STADION

Sculptorul CONSTANTIN IORDACHE a găsit o vastă sursă de inspirație în activitatea sportivă. Cu alte prilejuri, în paginile revistei noastre am mai prezentat cîteva din lucrările maestrului, inspirate de viața clocotitoare a stadioanelor. Iată de această dată un basorelief, studiu pentru una dintre atletele noastre fruntașe: sprintera Ioana Petrescu.



DE PRETUTINDENI

● Wilt Chamberlain (2,19 m!), cel mai bun baschetbalist din S.U.A., încearcă să se impună și pe... ring. Nu de mult, el l-a provocat chiar pe campionul mondial Cassius Clay. Se spune că acesta din urmă, auzind de intenția lui Chamberlain, ar fi spus: «Îmi pare rău pentru Wilt. Este un baschetbalist excepțional. Dar, după meciul pe care îl dorește, nu va mai fi bun nici pentru baschet și cu atît mai puțin pentru box...»

● Celebrul jucător profesionist de tenis Lewis Hoad va părăsi Australia, urmînd să se stabilească în Spania. Hoad, care este căsătorit și are trei copii, va locui în mica localitate spaniolă Fuengirola, în sudul Spaniei, între Malaga și Gibraltar. Hoad își va deschide acolo o școală de tenis.

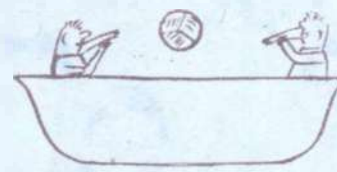
● O nouă vedetă a baschetului american a fost descoperită recent în persoana lui Lew Alcindor (19 ani — 2,16 m înălțime). În meciul susținut de echipa sa, Universitatea din California, împotriva Universității din Washington, Alcindor a înscris 61 de puncte din cele 100. Formația sa a cîștigat cu scorul de 100—78.

● Cel mai bun atlet spaniol se numește Ignacio Sola. El este creditat cu 5,00 m la săritura cu prăjina. Sola a început să practice atletismul de la vîrsta de 13 ani. În prezent, are 23 de ani și este student la arhitectură.

● Fostul campion mondial de box al «greilor», Gene Tunney, astăzi în vîrstă de 68 de ani, a declarat în cadrul unei conferințe de presă care a avut loc nu de mult la Montreal că «Joe Louis sau Jack Dempsey îl... lichidau, în mai puțin de trei runduri, pe actualul campion mondial Cassius Clay».

● În urma unei anchete întreprinse în rîndurile specialiștilor de box, de către revista «Boxing News», titlul de cel mai bun «greu» al tuturor timpurilor a fost acordat lui Joe Louis. Urmează în clasament Jack Dempsey, Jack Johnson, Rocky Marciano, Cassius Clay, Jim Corbett, Bob Fitzsimmons, Gene Tunney, J. Sullivan și Floyd Paterson.

● Pentru Jocurile Olimpice din 1976 și-au depus candidatura 10 orașe americane. Organizarea J.O. de vară este solicitată de orașele Baltimore, Chicago, Cleveland, Detroit, Los Angeles, New York, Philadelphia, San Francisco, Saint Louis și Washington. Pentru J.O. de iarnă candidează Denver, Lake Placid, Mont Bigelow, Salt Lake City, Seattle și Waterbury.



MINI POLO

Desen de
Titi GHEORGHIU - Vaslui

CAMPIOANELE EUROPEI

Aceste 12 fete fac parte din lotul echipei de baschet sovietice T.T.T. Riga. Învingînd în finala «C.C.E.» formația Sparta Praga, baschetbalistele sovietice au reușit să cîștige pentru a 7-a oară [illegible]





„COCOȘUL GALIC" ÎN FORMĂ

Se pare că în acest început de sezon competițional, echipa de rugbi a Franței este în formă. După cum se știe, ea a reușit să învingă redutabila reprezentativă a Angliei chiar la ea acasă (16—12). În imaginea alăturată îi puteți vedea pe patru dintre jucătorii francezi, la sosirea pe aeroportul Orly: Darrouy, Dauga, Spanghero și Lux, mezinul formației.

O MOTOCICLISTĂ?

Nu! Deși este îndrăgostită de... viteză, simpatica fată din imagine nu practică sporturile cu motor, așa cum am putea crede privindu-i echipamentul. Ea este o nouă... stea a pistelor de zăpadă din Franța. Numele ei poate vă este cunoscut: *Isabelle Mir*. Performanțele, de asemenea: campioană a Franței la slalom uriaș.





SERVEȘTE... MAURICE CHEVALIER

Nu de mult, la Paris a avut loc o interesantă întîlnire de volei între ziariști sportivi și actori. În ciuda dîrzeniei cu care cele două formații au luptat, de-a lungul partidei, pentru victorie cea mai frumoasă fază a avut loc... înainte de meci. A fost momentul în care celebrul artist Maurice Chevalier (în prim-planul fotografiei) a dat lovitura de începere a întrecerii.

UN TRIO CELEBRU

Natația franceză se bucură de un frumos prestigiu pe plan internațional. Fotografia noastră vi-i prezintă pe trei dintre cei mai buni înotători francezi, sportivi care au obținut succese răsunătoare la marile concursuri internaționale. De la stînga la dreapta: Claude Mandonnaud, Alain Mosconi și Christine Caron.





O SĂRITURĂ DE 154 m!

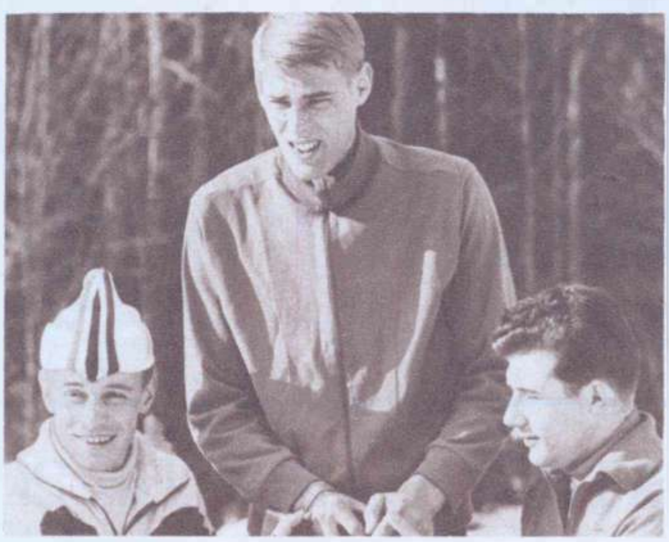
Trebuie să recunoașteți, este o performanță excelentă și reprezintă noul record mondial stabilit de schiorul austriac **REINHOLDT BACHLER**. Uriașa săritură a fost realizată la concursul internațional care a avut loc pe trambulina de la Vikersund (Norvegia).

În fotografie, Reinholdt Bachler în timpul saltului său de 154 m.

„TANDEMUL" RECORD-MANILOR

Sportivii olandezi Ard Schenk și Kees Verkerk au spulberat în recentul sezon majoritatea recordurilor mondiale de patinaj viteză. Într-un singur concurs internațional, cel de la Inzzel (R.F.G.), Schenk a îmbunătățit recordurile mondiale la 1 000 m — 1:20,6 (v.r. — 1:22,8 îi aparținea lui Evgheni Grișin — U.R.S.S.) și la 3 000 m — 4:18,4 (v.r. — 4:21, 9 îl deținea compatriotul său Verkerk). La rîndul său, Verkerk s-a revanșat în cursa de 1 500 m, întrecînd cu 1,4 sec. vechiul record al lui... Schenk (2:05,3).

Iată-i pe cei doi ași ai pistei — Schenk (în centru) și Verkerk (stînga) — împreună cu patinatorul norvegian Per Willy Guttormsen.



...ȘI UNA MULT MAI SCURTĂ

Cei 154 de metri ai austriacului Reinnoldt Bachler n-au fost singurul eveniment al zilei-record. În aceeași zi, tot pe trambulina de la Vikersund, fotoreporterii au avut prilejul să imortalizeze pe peliculă acest moment nefericit. Săritorul norvegian Erling Stranden și-a pierdut echilibrul în timp ce plutea prin aer. Prăbușirea i-a pricinuit, bineînțeles,

SE MAI ÎNTÎMPLĂ...

Iată un incident petrecut în timpul unei etape a tradiționalei curse Paris-Nisa. Deși se afla spre sfîrșitul caravanei cicliste, acolo unde... agitația pare a fi minimă, Jean Stablinski (jos, în stringa, nr. 2), echipierul marelui Jacques Anquetil, a fost «victima» unei mici busculade. Din fericire, nici unul dintre cei trei cicliști căzuți pe șosea nu s-au accidentat. Ei au putut continua cursa.



MICA ENCICLOPEDIE „SPORT“

Oamenii din umbră

Probabil că ați ghicit că sub acest nume se ascund de fapt cei care, prin contribuția lor, dau viață marilor performanțe sportive. ANTRENORUL este un om, care pentru toți sportivii, în general, și pentru atleți, în special, este sinonim cu o personalitate al cărei cuvînt este decisiv și al cărei sfat dă încrederea atît de necesară luptei sportive. Legătura dintre antrenor și atlet este temporară, dar foarte puternică, o legătură în care unul îl cunoaște la fel de bine pe celălalt, în care fiecare se ajută reciproc, pentru ca din conlucrarea amîndurora, performanța atletică — voi vorbi mai ales despre atleți — să crească spre satisfacția reciprocă. Căci nimic nu poate fi mai frumos, mai impresionant și mai înălțător decît atunci cînd, aflîndu-te în tribuna unui stadion la un mare concurs, vezi cum atletul pe care l-ai pregătit, pentru care ai înfruntat ani de zile frigul, ploaia, condițiile dificile, pentru care poate de multe ori nu ai mîncat la prînz ca să nu întîrzii la antrenament, a biruit, se află pe treapta cea mai înaltă a podiumului. Pe mulți antrenori, asemenea momente i-au surprins cu o lacrimă în colțul ochilor, lacrima bucuriei, pentru o cărei împlinire au contribuit prin CUNOȘTINȚELE, PERSEVERENȚA și mai ales PASIUNEA lor. Pentru că, la urma urmei, fără acestea, degeaba te numești antrenor. A citi numai din cărți, fără ca să fi simțit pe propria-ți piele ce înseamnă efortul atletic în multitudinea probelor sale, a cere de la un atlet un anumit exercițiu, o anumită mișcare fără a o fi încercat chiar tu, la rîndul tău cu ani în urmă, sau chiar acum, este ca și cum ai conduce un automobil cu cauciucurile explodate!

Această problemă devine pe zi ce trece mai actuală în pregătirea atleților de mare performanță. Trebuie să avem mereu în vedere că nivelul atletismului internațional este de la un an la altul mereu în creștere, că metodele de pregătire se perfecționează, la fel instalațiile, echipamentul, contribuția științelor ajutătoare sportului, care se dovedesc din ce în ce mai importante. Pentru a avea succes, un antrenor nu va conduce programul de antrenament lăsînd la voia întîmplării procesul pregătirii propriu-zise. În acest sens, antrenorul, în cele mai multe cazuri, caută ca prin metodele pe care le utilizează în antrenamente, să atingă cu elevul sau elevii săi cel mai bun rezultat în cel mai scurt timp posibil. Această metodă este bună, dar de multe ori deficitară, căci în acest fel se realizează performanțe mari la vîrste timpurii, printr-o «forțare», pentru ca apoi, odată cu trecerea anilor rezultatele să nu se mai îmbunătățească, iar atletul să cunoască dureroșul drum al plafonării și al regresului. Puțini sînt antrenorii care, în ciuda «indicațiilor» ce le primesc de la unii conducători de cluburi, nu-i forțează pe tinerii atleți, ci îi pregătesc în baza unui plan de perspectivă precis întocmit, care să cuprindă în ultimă instanță o creștere treptată a efortului de la un an la altul și totodată a performanței pînă la cea mai înaltă valoare posibilă. Exemple din cele două categorii sînt nenumărate.

Ne vom rezuma numai la cîteva exemple din atletismul nostru: din prima categorie; Leontina Frunză, Ion Carolea, Gheorghe Ciobanu, Ion Buiachi, iar din cea de a doua: Iolanda Balaș, Mihaela Peneș, Iosif Naghi, Gheorghe Costache, Zoltan Vamoș.

Pe plan mondial asemenea exemple sînt la fel de frecvente, atrăgînd atenția în mod special meteoricele apariții ale unor atleți din SUA care după 1—2 ani dispar complet de pe pistă...

Desigur că există și excepții, dar acestea sînt rare, astfel că ele nu fac decît să întărească regula de mai sus.

Revenind la aspectul antrenor-fost sportiv, este necesar să arătăm, că, din fericire, cea mai mare parte a actualilor antrenori de renume atît la noi cît și în străinătate au fost atleți de performanță, campioni, recordmani, atleți cunoscuți la timpul lor, iar rezultatele pe care le obțin unii dintre elevii lor de astăzi sînt, într-un fel, o răsplată și pentru activitatea lor de practicanți. Dintre aceștia, vom cita de la noi pe Ion Soter, Gheorghe Zimbreșteanu, Claudia Simionescu, Eugen Lupșa, Victor Cincă, Alexandru Stoenescu etc. iar dintre antrenorii de peste hotare: Payton Jordan, Bud Winter, Arthur Lidiard, Frantz Stampfl, Vladimir Diacicov, Geoff Dyson etc.

Desigur că despre toate aceste nume ați auzit mai rar și în nici un caz nu pot fi asimilate cu cele ale unui Owens, Nurmi, Balaș, Snell, Elliott, Brumel, Smith sau Clarke. Ei bine, acesta este antrenorul, «omul din umbra atletului», omul din umbra celui căruia îi surîde gloria și care numai dintr-o lipsă organizatorică — am putea zice — nu se urcă pe podium alături de elevul și colaboratorul său, căci, să recunoaștem, o merită.

Cînd începi o activitate, tu, ca antrenor, ceri în primul rînd atleților tăi să accepte din capul locului metoda și sarcinile antrenamentului. Aceasta nu înseamnă, însă, a face din atleți roboți, și nici de a-i împinge de la spate... În acest fel nu se va ajunge la rezultate mari. De aceea, antrenorul trebuie să știe pînă unde trebuie să intervină, în funcție de sportiv, de pregătirea, cunoștințele, psihicul său, pentru a și-l apropia pe atlet, pentru ca prin eforturile lor comune să se obțină cel mai bun rezultat. Cu cît sportivul va avea o atitudine deschisă, sinceră în toate privințele cu antrenorul său, cu atît va fi mai ușor pentru acesta a-l dirija, a-l stimula, sfătui și îndruma. Căci, după cum remarca foarte just cel mai renumit antrenor de atletism american Payton Jordan, «meseria de antrenor nu constă numai în critică ci și în inspirație, explicație și îndemn».

În ultimii ani, prin creșterea performanțelor atletice, numărul celor care îi pregătesc pe atleți a crescut în așa fel încît astăzi raportul dintre numărul atleților și numărul celor care îi pregătesc s-a schimbat și se schimbă în favoarea ultimilor.

Numai astfel, printr-o canalizare totală spre un singur scop, un singur obiectiv, spre mai puțini atleți dar cît mai valoroși, antrenorul va putea da totul, va realiza prin elevul său performanțe și recorduri. Din păcate, mai sînt antrenori care-și irosesc timpul cu atleți care nu dau randament, și chiar cluburi în care unii conducători pretind cantitate și nu calitate. Dar, decît mulți și fără valoare, mai bine puțini, care să dea randament.

Pentru realizarea acestor obiective, atleții trebuie să-i ajute pe antrenori la înfăptuirea sarcinilor pe care și le fixează de comun acord, să acorde tot respectul antrenorilor, pentru a putea desfășura cea mai bună activitate în vederea măririi numărului atleților de cea mai ridicată valoare internațională, pentru gloria lor și a sportului românesc. Și în munca aceasta, remarca Virgil Ludu, un reputat publicist și profesor, fost atlet de valoare, operează o lege de mult verificată: «Pentru a ști atletism, trebuie să-l fi înțeles, iar pentru a-l înțelege — trebuie să-l fi practicat».

Nicolae MĂRĂSESCU



Iată un strălucit exemplu personal al antrenorului. Celebrul antrenor **Percy Cerutty** escaladează dune de nisip împreună cu cei mai valoros elev al său



Moment de studiu. **Jack Crump** dă indicații renumitei atlete Mary Rand, campioană olimpică și recordmană mondială la lungime.



Woldemar Gerschler unul dintre cei mai renumiți antrenori din ultimele decenii, care a ridicat nenumărați campioni.

PATINATOAREA DE PORȚELAN“



«Ca să ajungi campion mondial la patinaj artistic îți trebuie grația toreadorului și forța taurului...» — a spus cineva. Americanca Peggy Fleming, la al doilea ei titlu mondial, cucerit la Viena, pare să facă totală abstracție de forță. Ea excelează doar prin grație, suplețe, simț muzical. Ceea ce l-a făcut pe specialistul austriac Ernst Labin să exclame: «Nu înțeleg cum poate fi campioană o asemenea patinatoare! E atît de fragilă de parcă ar fi o păpușă de porțelan pe care o arunci pe gheață...» Peggy nu s-a făcut țăndări pe gheața de la «Donaupark», totuși. Chiar cînd a căzut pe spate la un dublu-Axel, ea s-a ridicat grațios și a continuat cu dezinvoltură programul. Publicul a aplaudat-o, arbitrii i-au dat note între 5,7 și 5,9. Dar Peggy era necăjită: «Aș vrea să mai intru o dată pe patinoar și să fac totul de la început, cum trebuie...» spunea ea antrenorului Carlo Fassi care — departe de a fi nemulțumit — i-a acordat o porție dublă de frișcă la desert. «Peggy nu trebuie să mănînce mult. N-o încarc cu prea multe calorii și nu lucrez în forță cu ea. Asta n-aduce decît masă musculară în plus și zecimi de puncte în minus!» — afirmă pedagogul american. Nu numai stilul a atîrnat, însă, în balanța victoriei. Cu o siguranță extremă, campioana mondială a luat un avans de aproape 100 puncte asupra următoarei clasate, la figurile obligatorii. Înaltă școală...

Peggy Fleming este originară din Colorado Springs, un oraș al sporturilor de iarnă. Amănunt nostim, ea este antrenoare adjunctă a hocheiștilor echipei «Colorado Red Barons», cărora le dă lecții de patinaj. «Au nevoie... Patinează atît de prost!» spune profesoara «baronilor» din Colorado, care i-au trimis o telegramă de felicitare la Viena, încheiată cu cuvintele: «...Întoarce-te mai repede acasă. Am pierdut ultimul meci cu 1—6!»

Peggy mai stă însă în Europa. În itinerariul ei figurează demonstrații festive la Garmisch, Oberstdorf, Berlin, Moscova. «Patinatoarea de porțelan» este din ce în ce mai solicitată.

INTERVIU DE SEZON

TEMA A venit primăvara



REPORTERUL: Preferința dumneavoastră?

INTERLOCUTORUL 1: O bicicletă!

REP.: Motivul?

Int.: Sînt mititel. Am zece anișori și vreau să capăt viteză mai mare. Apăs o dată pe pedală și mă duc ca săgeata. Apoi, din ceata noastră de copii sînt singurul pe jos!

REP.: Dar se găsesc biciclete pentru vîrsta ta?

INT.: Da! Bicicletele «Pionier».

REP.: Dorim să cunoaștem și preferința dumneavoastră.

INT. 2: O să zîmbiți, poate, văzîndu-mă, hai să zic, om în toată firea, cu armata făcută, că-mi doresc o bicicletă. Da! O bicicletă!

REP.: Motivul?

INT.: Mă pot deplasa ușor dintr-un loc în altul, fără să fiu incomodat sau să incomodez pe cineva, fără să transpir, fără să obosesc. Și în afară de asta ce poate fi mai plăcut decît o ieșire în grup pe biciclete, la ștrand, la iarbă verde, la pescuit! Știți, eu sînt și pescar. Aș ajunge acasă cu peștele încă viu!

REP.: Dacă nu sîntem indiscreți, preferința dumneavoastră?

INT. 3: O bicicletă! Nu vă mirați. E o treabă verificată că nouă, fetelor, bicicleta ne ajută mai mult decît orice produs... cosmetic. Mergînd cu bicicleta, ne păstrăm tinerețea, prospețimea!

REP.: Pe dumneavoastră nu vă întrebăm de preferință. Intervievații noștri ne-au răspuns în unanimitate: O BICICLETĂ! Cum se prezintă... «vistieria» CARPAȚI?

INT. 4: Excelent! Vă rugăm să notați: în toate magazinele de specialitate din Capitală și din țară se găsesc de vînzare și în rate toate tipurile de biciclete: pentru copii, pentru femei și pentru bărbați. «CARPAȚI» — bărbați — 690 lei, — femei — 712,80 lei; «ELEGANT» — bărbați — 625 lei, — femei — 638,30 lei; «SUPER» — bărbați — 865 lei; «FELICIA» — femei — 880 lei; «TURIST» — bărbați — 855 lei; «DIANA» — femei — 870 lei; «JUNIOR» — bărbați — 690 lei; «PIONIER» 1/2 — copii — 550 lei.

ÎN LOC DE CONCLUZIE. Interviul nostru de sezon, avînd tema «A venit primăvara», a primit în proporție de 100% același răspuns la întrebarea «Preferința dumneavoastră?»:



CAMPIONATUL CERE ȘI SPECTACOL!



GRIVIȚA ROȘIE — DINAMO 6—3. Din nou (pentru a cita oară ?) dinamoviștii n-au știut să-și valorifice prezumtiva superioritate tehnică. Ei au fost contrați sec de pachetul de înaintași grivițeni, mai combativ. Și astfel, campionii au mai adăugat palmaresului lor o victorie directă în duelul lor cu Dinamo. E drept, o victorie cam meschină, la capătul unei partide în care spectacolul a fost lăsat pe planul secund. O fi bun și jocul ăsta «economic» pentru obținerea punctelor, dar pe noi nimeni nu ne va putea împiedica să spunem sus și tare: «Acesta nu-i rugbi adevărat!». Cu o asemenea evoluție alungăm spectatorii. Și e păcat față de toate eforturile care se fac pentru popularizarea balonului oval.

ÎN FOTOGRAFIE, un duel «cap la cap» la margine între **DEMIAN (G.R.)** și **ȚUȚUIANU (D).**

STEAUA—PROGRESUL 15—6. Un joc mai activ, care marchează, parțial, revenirea în formă a XV-lui militar, acesta preluînd șefia clasamentului. Dar nici evoluția «steliștilor» nu a mulțumit pe deplin. Așteptăm un joc în mișcare, spectaculos, deschis.

IN FOTOGRAFIE, Emil **DUMITRESCU (P)** degajează terenul; in centru **PENCIU (S)** — valorosul fundaș al naționalei noastre — complet relaxat, urmărește faza.

Foto:
Paul ROMOȘAN

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București, Telefoane